

ဘုန်ရွှေမျှား

သုံးပေါ်ညီနောင်

**BEAU
GESTE**
BY RC. WREN

စာအုပ်အမှတ် (၁၈၅)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄၊ ၃၈၃၆၆၄၊ ၂၈၂၆၀၄

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

- ဖြည့်ဆည်းပေးစောစော

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုပြင်ပါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

- နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

- စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရေ၊ ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြိုးစွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

- လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- * အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

ဒဂုန်ရွှေမျှား

သုံးပေဂျစ်နောင်
Beau Geste

Percival Christopher Wren

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၇၆၆ / ၂၀၀၃ (၁၂)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၉ / ၂၀၀၃ (၆)

ပွဲနှိမ်ခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ သြဂုတ်လ)
- ဆုပံ့ရေ - (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံး - မောင်မောင်သိုက်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - **Quality**
- အတွင်းဖလင် - **Quality**

ပွဲနှိမ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လျက်လေသူ

ဦးထွန်းမြင့် (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၀၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤ 'သုံးဖော်ညီနောင်' ဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး 'ပါဗီဇယ်-ခရစ်စတိုဖား-ရင်း (percival Christopher Wren) ရေးသည့် Beau Geste ဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် အင်္ဂလိပ် စာစီစာကုံးမှစ၍ အရေးအသား ကောင်းလှသော ဝတ္ထုရေး ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က 'အောက်စဖို့' တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၊ ပြင်သစ်စစ်တပ်များ၌ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုများ ရေးရာတွင် သူ့အခါက ပထမ စွဲခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် အိန္ဒိယပြည်၊ ဘုံဘိုင်နယ်၌လည်း လက်ထောက်ပညာမင်းကြီးအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ထဲတွင် လိုက်၍ စစ်တိုက်ဖူးသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း စစ်သားတို့၏ အနေအထိုင်၊ အကျင့်စားစိုက်၊ ဘဝ ဖြစ်စဉ်များနှင့်တကွ စစ်တပ်တွင် စစ်သားနှင့် စစ်ဗိုလ်တို့ ဆက်ဆံပုံများ၊ စစ်သားအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းပြုမူပုံများ၊ အကျင့်ပျက်သော စစ်မှုးစစ်ကြပ်တို့၏ ဆိုးရွားပုံများ၊ စစ်ပရိယာယ်များ သတ္တိရှိခြင်းနှင့် အကြံအဖန် ကောင်းခြင်းတို့မှာ စစ်တိုက်ရာတွင် မည်မျှ အရေးပါ အရာရောက်ပုံများနှင့်တကွ စစ်သားကောင်းတို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာ စစ်သားကောင်းတို့ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြနိုင်သူဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူရေးသမျှ ဝတ္ထုတွင် အထင်အရှားဆုံးသော ဤဝတ္ထုသည် စစ်သားတို့ ဘဝလမ်းစဉ်ကို အချစ်နှင့်ရောစပ်ကာ နောက်ခံထားလျက် ရေးသားထားသောကြောင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တွင် စာကြီးပေကြီးတစ်စောင်အနေနှင့် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရလေသည်။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ဘာသာပြန်သူ
၁၉၅၃ခု၊ ဇန်နဝါရီလ

သူရသတ္တိ အရာမှာလည်း ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ရဲရင့်၍ 'ခဲ' မိလျှင် မလွတ်သော ခွေးဘီလူးကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်စွတ်ထိုး လုပ်တတ်သော သတ္တိလည်း ရှိလေသည်။ သူသည် မည်သည့်အရာကိုမဆို ခဲခက်သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ ကောက်ခါငင်ကာ ပြုလုပ်တတ်လေရာ၊ သူတစ်ပါး၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း ပမာနမထားဘဲ ဆုံးခန်း တိုင်သည်အထိ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် လုပ်တတ်ပြီးလျှင် မည်မျှ လောက်ကြီးမားသည့် အခက်အခဲကိုမျှ တွန့်ဆုတ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။

သူ၏ လက်အောက် ဗိုလ်ဖြစ်သော 'လက်ဖတင်နင်' မှာ သူ၏ အမြှောပူးညီဖြစ်၍ အမည်ရင်းမှာ 'ဒစ်ဂဗီ' ဖြစ်၏။ မွေးဖွားရာတွင် မိုက်ကယ် ထက် ၁၅ မိနစ်မျှသာ နောက်ကျ၏။ ဒစ်ဂဗီ သည် မိုက်ကယ်အား အထူး ရိုသေလေးစားပြီးလျှင် အသက်ပေး၍ ချစ်သူဖြစ်၏။ ဒစ်ဂဗီတွင် မိုက်ကယ်၏ အရည်အချင်းရှိနေသော်လည်း မိုက်ကယ်အား မဆိုစလောက် မမီသည့်ပြင် မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ သူကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ်၌သော် လည်းကောင်း စည်းကမ်း မကြီးလှချေ။ မိုက်ကယ်ထက် အတန်ငယ် ချို့သာ ပျော့ပျောင်းပြီးလျှင် စကားပြောရာ၌လည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထက် တစ်နှစ်မျှငယ်သော ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ထိုအမြှောညီနောင်တို့ အမိနို့ကိုသာ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရသော ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးပမာ၊ နောက်လိုက်စစ်သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား (၁) ဂျက်၊ (၂) ဂျက်အငယ်၊ (၃) ချာတိတ်ဂျက် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ အမှန်အား ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အစစအရာရာတွင် ထူးချွန်ထက်မြက်သောသူတို့ အမြှော ညီနောင်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် 'ချာတိတ်' မျှသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူတို့အား နှစ် သက်ကျော်အောင် ပြုရန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက် ကျွန်ုပ် စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားပေတည်း။ သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ် မိဘများအစား သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ခင်အားကိုးရန်ရှိ၏။ သူတို့ပြော သမျှကိုလည်း လိုက်နာရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား မိဘမဲ့ကလေးများဖြစ်ကြ၍၊ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ် သော မိခင်နှင့်ဖခင်တို့အား ဖြူသည် မည်းသည် ဟူ၍ပင် မသိလိုက်ရသူများ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးအရွယ်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်တို့ စာပေသင်ကြား သော စာသင်ကျောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ 'ဗရန်ဒန်အမတ်' ခေါ် အိမ်ကြီး၌ သာ တစ်လှည့်စီနေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရလေ

[၁]

ဥပဒေကို ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကို အကြီးဆုံး 'ကပ္ပတိနိ' က ပြုလုပ်ရေးဆွဲ ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ၏ ဥပဒေ လက်အောက်တွင် နေထိုင်ကြရ၏။ သူဖြစ်တင် ရှုတ်ချမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အပြစ်ပေးမည်ကိုလည်းကောင်း ခြောက်ရွံ့ရ၏။ ထိုထက်ပင် သူချိုးမွမ်းမည်ကို ခံယူလိုကြ၏။ သူ၏ ဆုလာဘ်များကိုလည်း မျှော်လင့်ကြ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တတ်နိုင်သလောက် သူ၏ ဥပဒေ စည်း ကမ်းများကို ကြပ်တည်းစွာ လိုက်နာ၍ နေကြရလေသည်။

'ကပ္ပတိနိ' သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး အကြီးဆုံး မိုက်ကယ် ဂျက်' ပင် ဖြစ်၏။ သူ၌ အခြားသူနှင့် မတူသော ထူးခြားသော အရည်အချင်း ရှိ၏။ ကိုယ်ဟန်ပြေပြစ်ကျောရှင်းပြီးလျှင် အမူအရာ အသွင်အပြင်မှာလည်း အခြားသူများထက် ထူးခြား၏။ ဤကဲ့သို့ ထူးထူးချွန်ချွန် ရုပ်ရည်ချောမော သဖြင့် နောင် သူကြီးပြင်းလာသောအခါ 'ဗိုး' ဟူသော ဘွဲ့ထူးတစ်ခုရှေ့မှ တပ်ကာ 'ဗိုးဂျက်' ဟု အများက ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ အမိပွာယ်မှာ လူချော လူလှ 'ဂျက်' ဟု ရရှိ၏။

'ဗိုးဂျက်' သည် ရုပ်ရည်ချောမောသည်သာမက သူ့အား မြင်သူတိုင်း က စွဲလမ်းနှစ်သက်၏။ ချစ်ခင်လေးစားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ သည် ရုပ်ရည်လှပသည်နှင့်အမျှ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသောကြောင့်ပေ တည်း။ 'ဗိုးဂျက်' ၌ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော 'ညဉ်' ကလေးများ ရှိပြီးလျှင်၊

သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို (၃) ယောက်မှာ ထို 'ဗရန်ဒန်' အိမ်ကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်ဘက်မှ အရိုးတော်စပ်သူ လေဒီဗရန်ဒန်က အုပ်ချုပ်ကာ နေထိုင်ရပြီးလျှင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြရ၏။ လေဒီဗရန်ဒန်မှာ အရိုးဟူသာ ဆိုရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် မိခင်ရင်းနှင်းခြား ဝတ္တရားထက်ပင် ပို၍ ကျွေးမွေး ပြုစုရှာပေး၏။ သူ၏ သားအရင်းများကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၏။ သို့သော် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အနက် 'ခိုက်ကယ်' ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒစ်ဂီကိုမှ ချစ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ မျက်နှာသာမပေး ချစ်ခင်သည့် အမူအရာကို မပြပေ။ သူကိုယ်တိုင်၌ သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားဘဲ ရှိလေရာ အိမ်တွင် 'ကလောဒီယာ' ခေါ် ရုပ်ရည် အတော်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ ၎င်း၏ စာစီဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိရသော်လည်း ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ကြောင်းနှင့်သာ လူကြီးများ ပြောသံကို ဝိုးတိုး ဝါးတားမျှ ကြားသိရလေသည်။ အရိုးဖြစ်သူ လေဒီဗရန်ဒန်၏ အမည်ရင်းမှာ 'ပက်ထရီဂျာ' ဖြစ်၍ သူ၏ တူမတော်စပ်သူ 'အိုက်ဆိုဗယ်' ဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက် ကျောင်းတွင် ရှိနေစဉ် 'ကလောဒီယာ' နှင့် အဖော် အလှော်ရစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် 'အိုက်ဆိုဗယ်' အား အိမ်တွင် ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကစားဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ခဲပေပြီ။ 'အိုက်ဆိုဗယ်' မှာ အစဉ်မပြတ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သာ တူးတွဲတွဲရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား 'သစ္စာရှိ အမဲလိုက် ခွေး' ဟု နာမည်ပေးထား၏။ ထိုဘွဲ့ထူးကိုပင် 'အိုက်ဆိုဗယ်' က ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၊ 'ကလောဒီယာ'၊ သစ္စာရှိ အမဲလိုက် ခွေးမကလေး အမည်ခံ 'အိုက်ဆိုဗယ်' စသည်ဖြင့် လူငယ်ငါးယောက်ရှိနေရကား။ အရိုး ပက်ထရီဂျာနှင့်အတူ ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးမှာ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိလှပေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ အရိုး ပက်ထရီဂျာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ 'ဆာ-ဟက်ကတာဗရန်ဒန်' မှာ အိန္ဒိယပြည်တွင် စစ်မှုထမ်းလျက်ရှိနေရာ၊ အရိုးမှာ လင်ယောက်ျား အိမ်တွင်မရှိသည့်အတွင်း၌ ဤတူသုံးယောက်၊ တူမနှစ်ယောက်တို့နှင့်သာ အလွမ်းဖြေ၍ နေထိုင်ရရှာ၏။ ဤသို့ လူငယ်ငါးယောက်တို့မှာ လူငယ်တို့ဘာဝ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်နေသည့်အတွင်း အနောင်အယုတ်တစ်ခုမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးသို့ 'ဩဂတ်စတတ်' ဆိုသူ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဩဂတ်စ

တတ်သည်ကား 'ဆာဟက်ကတာဗရန်ဒန်၏ ဘက်မှ တူတော်စပ်သူဖြစ်၍ ရုပ်ရည် သနားကမ်းပင် ရှိသော်လည်း 'ဦးဦးလေးအိမ်ဗို ငါလာတယ်' ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးလည်း ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကပင် သူ့အား မျက်နှာကြော မတည့်သည့်အတိုင်း 'ရွံ့စရာ ဩဂတ်စတတ်' ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း အမည်ပေးထား၏။ သူ့အား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌လည်း ပြောင်ပြောင်ပင် ခပ်တန်းတန်း ရှိနေကြလေသည်။ သို့သော် ဩဂတ်စတတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်သည် မနှစ်သက်သည်ကို ပဓာနမထားဘဲ သွားလာမြဲ သွားလာ ဝင်ထွက်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် သူ၏ဦးလေး 'ဟက်ကတာ' ကဲ့သို့ပင် သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်လိုသော စိတ်ရှိသည့်ပြင် ဦးလေး၏ အဖေကို ဆက်ခံရရှိလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေသူဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကြီးဝင်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကပ္ပတိန် မိုက်ကယ်ကမူ၊ သူ့အား မြေမသေ တုတ်မကျိုး' သဘောမျိုးဖြင့် ခပ်တန်းတန်း ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

တစ်ခါသော် ကပ္ပတိန်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေးပြီးလျှင် အပြစ်ပေးခဲ့၏။ မည်သည့် ပြစ်မှုကြောင့်ဟု အတိအကျ မမှတ်မိသော်လည်း၊ အပြစ်ပေးခံရသည်ကိုကား ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်မှာ 'လူခဲကြီး' ဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ရရှိခဲ့၏။ ထို့ပြင် အခြားအကြောင်း တစ်ခုမှာလည်း ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ဦးလေး 'ဆာဟက်ကတာဗရန်ဒန်' က အရိုးဖြစ်သူ 'ပက်ထရီဂျာ' အား လက်ထပ်စဉ်က မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးခဲ့သည့် 'ဗလူးဝါးတား' ခေါ် နီလာကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့်ရရှိခဲ့၏။ ဤအချက်များကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဗလူးဝါးတား' ခေါ် အဖိုးတန် နီလာကြီး၏ အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ဦးလေး ဟက်ကတာ၏ အဘိုးဖြစ်သော လူဆိုးကြီး ဗရန်ဒန်သည် အိန္ဒိယတွင် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ထိုနီလာကြီးကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယပြည်တွင် ပြင်သစ်ဘုရင်ခံ 'ဂျူပလေး' မှာ တန်ခိုးအာဏာတက်ကြွချိန် ဖြစ်၍ လူဆိုးကြီး ဗရန်ဒန်သည် ဂျူပလေး၏ အင်အားကို တိုက်ခိုက်ချိုးနှိမ်ရာတွင် တစ်ဘက်တစ်လမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရာမှ ထိုနီလာကြီးကို ရရှိခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ထိုနီလာကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိမှာ ၎င်းကိုတွေ့မြင်ရသူတို့သည် စိတ်ထဲတွင် မချင်မရ ဖြစ်လာတတ်ပြီးလျှင်၊ ကြည့်ရုံနှင့် အားမရဘဲ ကိုင်တွယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရပြန်လျှင်လည်း ထိုမျှနှင့် အား

မရနိုင်သေးဘဲ လိုချင်တပ်မက် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပြန်လေသည်။ ဗလူးဝါး တား ခေါ် နီလာကြီးကို ဆာဟက်ကတာမရန်ဒန် ပိုင်ကြောင်း လူတိုင်းက သိသည့်အတိုင်း ပက်ထရီဂျာအား လက်ထပ်စဉ်က “ဆာဟက်ကတာ တစ် ယောက်တော့ ဗလူးဝါးတားနဲ့ ပက်ထရီဂျာကို ဝယ်ယူလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ လူရော နီလာရော ပိုင်နေပြီကော” ဟု လူအများ ပြောဆိုသံကို ကြားရ၏။ ကြားရသည့်အတိုင်းလည်း မှန်သည် ဟု ကျွန်ုပ် ပုဆိမိခဲ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အရိုး ဖြစ်သူ ပက်ထရီဂျာ ကဲ့သို့ မိန်းမမျိုးသည် ထိုနီလာကြီး၏ မျက်နှာကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဦးလေး ဟက်ကတာအား လက်ထပ်လိမ့် မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်အနစ်သက်ဆုံးနှင့် ပျော်စရာအကောင်း ဆုံး ကစားနည်းတစ်ခုမှာ ရေတပ်တိုက်ပွဲ ကစားနည်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရေ တပ် တိုက်ပွဲ ကစားနည်းကို ကစားကြသည့်အခါ ရွက်လက်တက်မ အစရှိ သည်တို့ အပြည့်အစုံ ပါရှိသော သင်္ဘော နှစ်စင်းကို ရေကန်ကလေးထဲတွင် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏လက်ထောက်ဗိုလ် လက်ဖတင်နှင့် အရာရှိတို့က တစ် ယောက်တစ်စင်းစီချကာ လွှတ်လိုက်လေသည်။ သင်္ဘောတိုင်းတွင် ခဲနှင့် ပြွ လုပ်ထားသော စစ်သားရုပ်များ ပါ၍ ကြေးဝါအမြောက်ကလေး သုံးလက်စီ လည်း တပ်ဆင်ထား၏။ ယင်းတို့ကို တစ်ကိုက်ခန့် ခွာ၍ ပြိုင်တူ လွှတ်လိုက် ၏။ သို့သော် အမြောက်တိုင်း စနက်တံတစ်ခုစီ တပ်ထားပြီး နောက်ကပ္ပတိန်က အမိန့်ပေးလျှင်ပေးခြင်း စနက်တံများကို မီးရှို့ပြီးလျှင် တစ်ပြိုင်နက် လွှတ်ကြရ လေသည်။

ကပ္ပတိန်၏ သင်္ဘောမှာ ယူနိုယက် ဂျက်အင်္ဂလိပ်အလံ လွှင့်ထူထား သော သင်္ဘောဖြစ်၍ လက်ဖတင်နှင့်၏ သင်္ဘောမှာကား ပြင်သစ်နိုင်ငံ သုံး ရောင်ချယ် အလံလွှင့်ထူထားသည့် သင်္ဘောဖြစ်လေသည်။ လွှတ်လိုက်စတွင် ထိုသင်္ဘောများ မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ကို မပြောနိုင်ကြပေ။ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း နံဘေးချင်းယှဉ်လျက် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်ကြပေလိမ့်မည်။ တစ်စင်းတည်း တိခိုက်ပြီးလျှင် မီးလောင်လျှင်လည်း လောင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် နှစ်စင်း စလုံးပင် မီးလောင်လျှင်လည်း လောင်မည်။ ထိုသို့ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အပြန် အလှန် ပစ်ခတ်ကြပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ရံကန်နှင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည်များတွင် ပစ်လိုက်သော အမြောက်များမှ အမြောက်ဆံများ ထိမှန်ကာ ဆန်ခါပေါက် ကဲ့သို့ အပေါက်များ ဖြစ်၍သွားကြ၏။ သို့နှင့်ပင် ထိုသင်္ဘောကလေးများသည် မီးခိုးတလူလူဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားကာ ရှိနေတတ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူး၍ နေတတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ‘လီလီပွတ်’

နိုင်ငံသို့ ရောက်သော သူရဲကောင်း ဇာတ်လိုက် ‘ဂါလစ်ဗာ’ ကဲ့သို့ ရေထဲသို့ ဆင်းပြီးလျှင် သင်္ဘောများကို ကမ်းသို့ ဆွဲယူခဲ့ရ၏။ ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အစ်ကိုကြီး ‘မိုက်ကယ်’ နှင့် အစ်ကိုလတ် ‘ဒစ်ဂစ်’ တို့က အမြောက်များကို ပြန်၍ ယမ်းထိုးပေးပြီးလျှင် သင်္ဘောများကို တစ်ဖန် လွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုနေ့ပထမ တိုက်ပွဲမှာ အတော်ပင် ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ သင်္ဘော နှစ်စင်းသည် ရေလယ်တွင် ဆုံမိကြပြီးနောက် အမြောက်များလည်း တစ်ပြိုင် တည်း လိုပင် ပေါက်ကွဲကြလေရာ အမြောက်ဆံမှ အစအန များမှာ ပလူပျံ သကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်စင်ကာ စစ်သားရုပ်များသည်လည်း ရေ ထဲသို့ ကျ၍ ကုန်ပြီးလျှင် သင်္ဘောများမှာလည်း အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် သွက် သွက်ခါမျှ လှုပ်၍သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်နှင့် လက်ဖတင်နှင့် တို့ ဟစ်အော်အားပေးနေဆဲမှာပင် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း အလုံးလုံး အထွေးထွေး ဖြစ်ကာ မျောပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့် နေမိရာ “ယူလိုက်တော့ ... ဟေ့ လူပျော် ဂျက်ကလေး” ဟု မိုက်ကယ်က ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ အာရုံပျက်သွားကာ မိမိ၏ဝတ္တရားကို သတိရပေတော့ သည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘောင်းဘီများကို အပေါ်သို့ လိပ်တင်ကာ ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး သင်္ဘောများကို သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ တွန်းလွှတ်လိုက်ရ လေသည်။

နောက်တစ်ချို့ တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်သတ် ကျလွန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ ၏။ အကြောင်းမှာ ပြင်သစ်သင်္ဘောမှာ အမြောက်တစ်လက်သာ ပေါက်ပြီးလျှင်၊ ပေါက်ပြန်ပါသော်လည်း အလွန်ပျော့နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကား သင်္ဘောအလယ်ပိုင်းရှိ အမြောက်ကြီးနှင့် ပဲ့ပိုင်းရှိ အမြောက်ကလေးတို့ ကို စနက်တံ ကျကျနန တပ်၍ မပေးလိုက်မိကြပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရေထဲသို့ ပြန်၍ ဆင်းရပြီးလျှင် ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ပြန်လှည့်တွန်းလွှတ်နေ ဆဲ၌ပင် အမြောက်ကြီးသည် ဒိုင်းခနဲ မြည့်ကာ ပေါက်သွားပြီးနောက် အမြောက်ဆံသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကို လာ၍ ထိမှန်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ ထိုအမြောက်မှာ ကျည်မကြီးတစ်လုံးသာ ထိုးထားမိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်မှာ ဖင်ထိုင်ကျလှ မတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အလန့်တကြား အော်လိုက်မိ၏။ “ငါတော့ ထိပြီဟေ့”

မိုက်ကယ် က -

“မင်းတော့ ကြီးပေးခံရရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်။ ကိုင်း ... ဒီကိုလာခဲစမ်း”

ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်မှာ ကျည်ဆံ မောက်ဝင်သွားသည့်နေရာမှ သွေးများ ယိုစီးကျလာလေ၏။ အိုက်ဆိုဗယ်သည် လန့်၍ အော်လိုက်ရာ သူ့ထက်စိတ်ခိုင်သော ကလောဒီယာကမူ ကျွန်ုပ်အား ဒဏ်ရာမှာ မည်သို့ရှိကြောင်း ပြောပြသလဲ လာရောက်မေးရှာလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ ဟင် ... ဂျွန်”

“သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရသလိုပေါ့”

“မင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်”

“ငါတော့ များချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပြီကွယ်”

မိုက်ကယ် က -

“ဟဲ့ ... ခွေးမကလေး ဖယ်ပေးစမ်း။ ဂျွန် ... မင်း ဒီလိုလာ ... ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာပြီ ဟုတ်စ ... ဒီလိုဆိုရင် ကန်ထဲမှာ လုပ်မှပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”
သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မိုက်ကယ်သည် မီးခြစ်တစ်ဘူးနှင့် မောင်းချဓားကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ ဓားသွားကို မီးမြှိုက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဒစ်ဂစ်က -

“ဘာလဲ ... အနာကို အဆိပ်မဖြစ်အောင် သံပူနဲ့ ကပ်မလို့လားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ရေတပ်မှာ မေ့ဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်တယ်ဆိုတာ မျိုးပေါ့ကွယ်။ ကျည်ဆံကို ခွဲထုတ်ယူမလို့လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ ဒဏ်ရာမှ အလွန် ကိုက်ခဲနာကျင်လှသည့်ပြင် ငါ၌ ဤတစ်သက်တွင် သစ်သား ခြေထောက် တပ်ရတော့မည်ဟုစိတ်ထဲက တွေးတောကာ ပုန်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် မိုက်ကယ်သည် မောင်းချဓားကို ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဂျွန် ... ချာတိတ်”

“ခင်ဗျာ”

“ငါ ပြောတာ နားထောင်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ကိုင်း ... မင်း ပါးစပ်ကိုပဲ အဆိုခံမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျည်ဆံကိုပဲ ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်နေမလား ပြောစမ်း။ ငါအလုပ် လုပ်နေတုန်း မင်း ခွေးအော်ဝက်အော် အော်တာနဲ့တော့ အနောက်အယုက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟေ့”

“ကျွန်တော် မအော်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်က ဣန္ဒြေဆယ်၍ ပြောလိုက်၏။ သို့ပြောရသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်ဟု ထင်မိ၏။

မိုက်ကယ် က -

“ကိုင်း ... ဒစ်က သူ့ခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်ထားစမ်းကွယ်”

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဒစ်ဂစ်အား လက်ခါ၍ ပြလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလုပ်၍ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိများကို မှိတ်ထားရင်း ခြေထောက်ကို မြှောက်ပေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူ့ ခြေထောက်ကို အသာမြှောက်ပြီး ကိုင်ထားစမ်း ... အဲဟုတ်ပြီ”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် အလုပ်ကို စ၍ လုပ်တော့၏။ နာလိုက်သည့် အမျိုးမှာ ပြောစရာမရှိချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ လက်ညှိုးကို ခေါက်ကာ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ထားရင်း အသံမထွက်မိအောင် အံကြိတ်၍နေရ၏။ ခြေထောက်ပေါ်မှာ ‘ဒစ်ဂစ်’ ကိုယ်တိုင်တက်၍ ထိုင်ထားပြီးလျှင် ကလောဒီယာက ခြေဖျားကို ဖိ၍ထားသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့အား ခြေထောက်ဖြင့် မကန်ကြောက်မိစေရန် အတော်ပင် သည်းခံကြိတ်မှိတ်၍ထားရ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင်မှတ်ထင်ရသော်လည်း၊ အမှန်သော် ထင်သလောက် ကြာမည်မဟုတ်။ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် အချိန်များသည်ကား လွန်စွာမှ အသွားနှေးလှပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိုက်ကယ်၏ အသံဖြင့် “ဟော ... ရပြီဟေ့” ဟု ပြောသံကို ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အနီးတွင် ဝိုင်း၍ နေသူများ၏ ဩဘာပေးသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ကို တင်းလိုက်ကာ နာကျင်သမျှ အရာအားလုံး ပျောက်သွားပြီဟု မှတ်ထင်လိုက်၏။

“ဒစ်ဂေ ... အဲဒီ အမြောက်ကိုပဲ အမြောက်ဆံပြန်ထည့်လိုက်ဟေ့။ အိုက်ဆိုဗယ်က အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်က ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆေးသေတ္တာကို တိတ်တိတ်ကလေး သွားယူချေ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် မျက်ရည်များခွဲနေသော သူ့မျက်နှာကို သုတ်ရင်း အိမ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဆေးသေတ္တာကလေးကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မည်သည့်အရာမျိုးမဆို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကျကျနန ပြုလုပ်တတ်သော သူ ‘ညှဉ်’ အတိုင်း၊ မိုက်ကယ်သည် ကျည်ဆံကို ကျွန်ုပ် ခြေထောက်မှ ခွဲထုတ်ပေးရုံမျှမက၊ ဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးထည့်၍ ကျကျနန ပတ်တီးများပင်

စည်း၍ပေးလိုက်သေး၏။ အမှန်အားဖြင့်သော် မောင်းချစားကလေးမှာ ခွဲစိတ် ရန်အတွက် သင့်လျော်သော ကိရိယာတစ်ခု မဟုတ်ချေ။ ဒဏ်ရာမှာ မနက်လှ သဖြင့် တော်ပေတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လက်နက် ကိရိယာ အစုံအလင်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးပင်လျှင် သူမျှလောက် လျင်မြန်စွာ ကျည်ဆံကို ထုတ်ယူကာ အနာကိုလည်း အမြန် ကျက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ပတ်တီးဦးပြီးသောအခါ ကပ္ပတိန်က အားလုံး ရှေ့တွင် ရေတပ်တွင် မေဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်သကဲ့သို့ ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ရာတွင် မျက်ရည်တစ်စက်မှ မထွက်သည့်အပြင် အော်လည်း မအော်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်အား 'လူရဲကြီး' ဟု သော ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာ၍ ဆန်း နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ချီးမြှင့်သည့်အနေဖြင့် 'ဗိုက်ကင်း' ခေါ် ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကြီး အသုဘ အခမ်းအနား ပြုလုပ်ကာ၊ ထပ်မံ ချီးကျူးပြန်၏။ ထိုအခမ်းအနားမှာ အခြားအရာများ အပြင်သင်္ဘောခန်းရှည်ရှည် တစ်စင်းကို လည်း အဆုံးခံကာ ဖျက်ဆီးပစ်ရသေးသဖြင့် ထိုပွဲကို နေ့တိုင်းမကျင်းပနိုင်ပေ။ ဗိုက်ကင်း အသုဘ အခမ်းအနား ကျင်းပရာတွင် ကွယ်လွန်သူ ဗိုက်ကင်း၏ အလောင်းကို သူ၏သင်္ဘော အလယ်ရှိ ထင်းပုံပေါ်တွင် တင်၍ထားဟန်ပြုရ ၏။ ထို့နောက် သူရှိစဉ်က အသုံးပြုသော သူ၏ခိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လှံ ကိုလည်းကောင်း အလောင်းနံဘေးတွင် ယှဉ်၍ထားကာ သူ၏မြင်းနှင့် အမဲ လိုက်ခွေးတို့ကိုလည်း သတ်၍ သူ့အပါးတွင် ထားရ၏။ ထို့နောက် ထင်းပုံကို မီးရှို့လိုက်ပြီးလျှင် သင်္ဘောကို ရွက်ဖွင့်ကာ ပင်လယ်ပြင်သို့ လွှတ်လိုက်ရလေ သည်။

ယခုအကြိမ်တွင် ထိုအခမ်းအနားအတွက် ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ရွေး ချယ်လိုက်လေသည်။ ခဲစစ်သားရုပ် တစ်ရပ်ကို 'ဗိုက်ကင်းဂျွန်ဂျက်' ဟု အမည် ပေးကာ၊ ယမ်းများထည့်ထားသော မီးခြစ်ဘူးပေါ်တွင် တင်ပြီးနောက် နံဘေး တွင်လည်း မီးခြစ်ဆံများကို ဝိုင်း၍စီထား၏။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးကိုလည်း ဓာတ်ဆီများ ဖြန်းထားကာ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြေ ရင်းတွင် ခွေးကိုလည်းကောင်း စီကာ စဉ်ကာ ချထားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်၍ မိုက်ကယ်က "ပြာမှပြာသို့ သဲမှုန့်မှ သဲမှုန့်သို့ ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဘုရားသခင်က သင့်ကို အလိုမရှိခဲ့သော် မာရ်နတ်က အလိုရှိပေလိမ့်မည်" ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သင်္ဘောကို မီးရှို့ကာ ရေလယ်သို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေလယ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်

နှင့် သင်္ဘောကလေး မီးလောင်နေသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရှုရင်း ပင်လယ် ထဲတွင် မီးလောင်ခံရသော သင်္ဘော၏အဖြစ်ဆိုးကို တွေး၍ ကြည့်မိလိုက်၏။ ထိုသို့ သင်္ဘောမီးလောင်ကာ တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်သွားစဉ်တွင် နောင်နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာပြီးနောက် တခြားတစ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ဖန် ပြန်လည် အမှတ်ရခဲ့သော စကားများကို မိုက်ကယ်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေသည်။ (ထိုစကားများကို ဒစ်ဂဗီလည်း သတိရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။)

ထိုအခါ မိုက်ကယ် လည်း ဤကဲ့သို့ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ကြီး အခမ်း အနား ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကို ကောင်းစွာ ကျေနပ်လျက် "အသုဘ အခမ်းအနား ဆိုတာ အဲဒီလိုမှပေါ့ကွယ်။ သင်္ချိုင်းမှာ ဆယ်ပေလောက် နက်အောင် တွင်းတူး ပြီး မြှုပ်ရတာမျိုးနဲ့ မင်းတို့ ယှဉ်ပြီး ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကွာသလဲ။ ဒီဟာက ဘယ်လောက် ခမ်းနားသလဲ။ ဘယ်လောက် မြင့်မြတ်သလဲ။ ငါတော့ ... ငါသေရင် အခုအတိုင်းပဲ သင်္ဂြိုဟ်စေချင်တယ်ဟေ့။ ဘယ်နှယ်လဲကွယ် ဒစ် ... မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လည်း ငါတော့ သေတမ်းစာ မှာ ရေးပစ်ခဲ့မှာပဲ။ အဲဒီအတိုင်းသာ ကျကျနန မဟုတ်ရင်လား ... မင်းတို့ ခွေးကောင်နှစ်ကောင် ငါ့ခေါ်ကာ ဘာမှရမယ် မဟုတ်ဘူး ... စိတ်သာချ"

ဒစ်ဂဗီ က -

"အေး ... ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဝိုး ... မင်းကြိုက်သလို ဒီအတိုင်းပဲ ငါလုပ်ပါ့မယ်ကွယ် စိတ်ချပါ"

"မင်းက အရင်သေရင်လည်း ... ငါဒီအတိုင်းလုပ်မှာပဲ"

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်နှင့် အစ်ကိုလတ် ဒစ်ဗီတို့သည် နှစ်ယောက်အချင်းချင်း သဘောတူကြပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကစား ၍ အားရကြပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေကန်ကလေးမှ ဗရန်ဒန် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်း၌ ရှိနေစဉ် စာကို ဂရုတစိုက် သင်ကြရ၍ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် 'ဗရန်ဒန်' အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၊ ယခင် ကအတိုင်း ရေကန်ကလေးသို့ သွားရောက်ကာ စစ်သင်္ဘောကလေးများဖြင့် ကစားခြင်း၊ အိမ်၌လည်း အိမ်တွင်း အိမ်ပြင်မကျန် မွေ့နောက်သွားလာကစား ခြင်းဖြင့် အရီး ပက်ထရီရာ၏ အိမ်ကြီးတွင် ငါးယောက်သားတို့သည် ပျော်ပျော် ပါးပါးနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်များတွင် ကုန်လွန်ခဲ့စေ၏။

အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ စွမ်းဆောင်မှုများအနက် ကျွန်ုပ်တို့ အား လုံးအား အထင်ကြီးဆုံးအချက်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေး၏။ ၎င်းမှာ အချိန်အတန်

ကြာ သံကိုယ်ချုပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြခြင်းဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် အချိန်မှာ များစွာ မကြာလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်ကား သေလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာသွန်းလျက်ရှိ စဉ် အိမ်တွင် အစိုး မရှိခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထင်သလို ပျော်ရွှင် လျက်ရှိကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းထဲမှ ကပ္ပတိန်က သံချုပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လိုကြောင်း ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ့အား ကူညီပိုင်းဝန်းကာ သံကိုယ်ချုပ်ကို ဆင်ယင်ဝတ်စားပေးရ၏။ ထိုအခန်း၌ကား သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီများ၊ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်ခိုင်း စသည့် စက်ကိရိယာ စစ်အသုံးအဆောင် လက်နက်များကို ဆွဲချိန်ထား၏။

မိုက်ကယ်သည် သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ပြီးနောက် ဟန်ရေး ပြုလျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကား ဟွန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း သေနတ်သံကြားသည့်အခါ အလျှိုလျှိုပျောက်ကွယ်သွားသော ယုန် ကလေးများကဲ့သို့ အလျဉ်းသင့်ရာ ထွက်၍ ပြေးပြေးလျှင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ကြရလေ၏။

မိုက်ကယ်က ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ပြာပြာသလဲ မဟုတ်ချေ။ သူ ဝတ် ထားသော သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီကိုလည်း ဖြုတ်ချရန် အချိန်မရှိပေ။ သို့နှင့် သူသည် ချောင်တစ်ချောင်ရှိ ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဟန်မပျက် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်၍ နေလိုက်၏။ ဒစ်ဂဗီသည် လှေကား ပေါ်သို့ တက်ပြေး၍ ကလောဒီယာနှင့် အိုက်ဆိုဗယ်တို့မှာ စဉ့်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ပြေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကြံရာမရဘဲ အခန်းတစ်ဘက်ရှိ သေတ္တာကြီး တစ်ခုထဲ ဝင်ရောက်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ရတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာမူ လူသေခေါင်းတစ်လုံးအတွင်းသို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ အသက်ပင် မရှူနိုင် အောင် ရှိနေသော်လည်း မဖြစ်လျှင် မနေဟူသော မာနကလေးကြောင့် အပြင် သို့ မထွက်ခဲ့ဘဲရှိနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အတော်ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင်၊ ရေတွင် နစ်မွန်းသွားသော သူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ အသက်ရှူ ကြပ်သည်ထက်ကြပ်၍လာကာ တစ်ခါတည်း သတိလစ်၍ သွားလေတော့၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသည်ကိုကားမသိချေ။ သတိရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောက်နေလျက်၊ မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ ကို ရေအေးဆွတ်ထားသော 'ရေမြှုပ်' ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးကာ၊ ဒစ်ဂဗီကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့ကို အသာအယာ ထု၍ပေးခြင်း၊ ဆုပ်နယ်ခြင်း များ ပြုလုပ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခဏကြာမှ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ကို မှန်မှန်ရှူနိုင်လာပြီးလျှင် သတိကောင်းစွာ ရလာတော့၏။ မိုက်ကယ်က-

“အင်မတန် မိုက်တဲ့အကောင် ... အသက်ရှူပေါက် မရှိတဲ့ သေတ္တာ ထဲပဲ ဝင်ပုန်းနေရသေးသလား ... ဟင် ... ချာတိတ်”

“ကြောက်တာကို အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ က -

“နောက် သည့်ထက်ကြာသွားရင် မင်းသေမယ် နားလည်လား”

“ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုလေးတို့ပါ ထွက်ပြေးတော့ ကြောက်လန့်

ပြီး ဒီပြင်နေရာ ရှာမတွေ့တာနဲ့ ဝင်မိဝင်ရာ ဝင်ပုန်းမိတာပဲ”

မိုက်ကယ်က -

“အင်း ... နောက်ကို မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“ထားပါမယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

ထိုအခါ ဒစ်ဂဗီက ကြားဝင်၍ -

“ဘယ်သူတွေလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ...၊ အစိုးနဲ့အတူ ဘယ်သူပါသေး

သလဲ”

“အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားကြီးတစ်ယောက်ပါလာတယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အစိုးနဲ့ လိုက်လာရသလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွယ်”

“နို့ ... အစ်ကိုကြီးကိုကော သူတို့ တွေ့မသွားဘူးလား”

“မတွေ့ပေါင်”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်သွားပုန်းနေလို့လဲ”

“ဘယ်မှ သွားပြီး မပုန်းပါဘူးကွယ်။ ဒီနေရာမှာ နေတာပါပဲ။ သံချုပ် အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားတာ အစ်ကိုကြီး ဘယ်ထွက်ပြေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟောဟိုက ခုံကလေးပေါ် အသာတင်ပြီး မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတ်တတ်ရပ် နေလိုက်တယ်”

“ဪ ... သူတို့မသိကြဘူးနော်”

“ဘယ်သိမလဲလေ ဒီနေရာမှာ သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီတွေ ချိတ်ထားနေ ကျပဲ။ ဒီတော့ အထဲမှာ အစ်ကိုကြီးဝင်နေတာ ဘယ်သိမလဲ။ သံချုပ်အင်္ကျီ ချည်းထင်မှာပေါ့”

“ဉာဏ်ရလိုက်လေ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အကျဉ်းအကြပ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပေါ့”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် စကားပြောရပ်၍ သွားလေ၏။ အစိုးနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားကြီးတို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဆက် ၍ မပြောတော့ချေ။

ဒစ်ဂဗီ က -

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး သူတို့ ရောက်လာသေးတာပေါ့”

“ရောက်လာတာပေါ့ ဒစ်ရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး ရှေ့ကပဲ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ဟိုနေရာမှာ စကားပြောနေကြတာပဲ”

ကျွန်ုပ်က -

“နောက် ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုတွေ့သလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီကောင်ကလေးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအခန်းမှာ ရှိရမယ်ဆိုပြီး လိုက်ရှာရတာပေါ့ကွယ့်။ မတွေ့တော့ မင်းပုန်းနိုင်မယ့် နေရာ ဒီသေတ္တာကြီးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ မင်းကိုတွေ့ရတော့တာပေါ့ ချာတိတ်ရယ်။ လောကမှာ မင်းထက်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးတော့ မရှိတော့ဘူး။ လူမတွေ့ရင် သေမယ်ဆိုတာ မင်းမစဉ်းစားဘူး။ ကြောက်တာ လောက်ပဲ သိတယ်။ ဒီတော့ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကိုချွတ် နေရာတကျ ပြန်ထား ... မင်းကို ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး အပေါ်ထပ် ယူသွားရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တာနဲ့ ပုန်းမိပုန်းရာ ပုန်းရတာပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အေး ... ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်လုပ် ... မင်းတစ်နေ့ သေမယ်။ လူဆိုတာ သတိရှိရတယ်ကွယ့်။ စစ်သားဆိုရင် သာပြီး သတိရှိရသေးတယ်။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အကြောက်မလွန်ရဘူး။ မှတ်မိပြီလား ချာတိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုများသည် မူလတန်းကျောင်း ‘အီတန်’ ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ အီတန်ကျောင်းမှ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်သို့လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ကာ ပညာသင်ကြားကြရလေ၏။ ကျောင်းပိတ်သည့်အခါများ၌လည်း အရီးနေသော ‘ဗရန်ဒန်အဖတ်’ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ကာ ကလောင်ဖတ်၊ အိုက်ဆိုဗယ်တို့နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းသားဘဝ ငယ်ရွယ်နဂါးသော အချိန်များကို တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ကြရလေ၏။

[၂]

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ကြလေပြီ။

ဆောင်းဦးပေါက်၏ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝ ခရီးကို ဖန်တီးမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ လူတစ်ယောက်၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ ဖြစ်စဉ်များသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားရလေသည်။ ထိုနေ့အဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် မမျှော်လင့်သော ဘဝအပြောင်းအလဲ၏ ‘တာထွက်’ ပင်ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်သုံးဦးတို့၏ ဓာတ်လမ်းကား ဤနေ့မှစပေတော့မည်။

ထိုနေ့သည်ကား သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညဇာစားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ခန်းဆောင်ဧည့်ခန်းတွင် စုစုဝေးဝေး ရှိနေကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဤဗရန်ဒန် အဖတ် အိမ်ကြီး၌ စုဝေးနေသည်မှာ ထိုအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ် သိရတော့၏။ ထိုအခါက အရီး ပက်ထရီဂျာ၏ လက်ခွဲဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေးတစ်ယောက်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက စက်ဆုပ်လျက်ရှိသော ‘ရွဲစရာ ဩဂတ်စတတ်’ သည်လည်းကောင်း ရှိနေ၏။ သို့နှင့် အရီး ပက်ထရီဂျာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဩဂတ်စတတ် မိုက်ကယ်၊ ဒစ်ဂဗီနှင့် ကျွန်ုပ်ပါ ညီအစ်ကို သုံးယောက်

ကလောဒီယာနှင့် အိုက်ဆိုဗယ် (မိန်းကလေးနှစ်ယောက်) တို့ ဖြစ်ကြ၏။
ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် စားလားသောက်လား
ရှိစဉ် အရိုးပက်ထရီရာက ကလောဒီယာအား သီချင်းတစ်ပုဒ် အဆိုခိုင်း၏။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုစမ်းပါလား။”
“မဆိုပါရစေနဲ့ အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်။ လူလည်း စုံတဲ့အခိုက်မို့”

“ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ သိပ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ ပြီးစီစီ

ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခါ သြဂတ်စတတ်က ဝင်၍ -

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘီလီယက်ကစားရအောင်လား”

သြဂတ်စတတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် မည်သူမျှ ပြန်၍ မဖြေမီ
ကလောဒီယာက -

“အရီးရယ် ... ကျွန်မတို့ကို မလူးဝါးတား ခဏလောက် ပြပါလား။

နီလာကြီး မကြည့်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

မိုက်ကယ်က -

“ဟုတ်တယ်ချို့ အရီး။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တယ်။ မင်း

တို့ကောဟေ့ ... ဒစ် ... နဲ့ ... ချာတိတ်”

ဒစ်က -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

မိုက်ကယ်၏ တောင်းဆိုချက်ကို တစ်ဖန် သင်းအုပ်ဆရာကလေးက
ထောက်ခံပြီးလျှင် အကယ်၍ အရီး အခွင့်ပြုမည်ဆိုက သူကိုယ်တိုင် သွား၍
ယူပါမည်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ အရီး ပက်ထရီရာက ဤမျှလောက် ကြည့်လိုကြလျှင် မိမိက
တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာ
ကလေးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကလောဒီယာ က -

“မလူး ဝါးတားဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးမလဲ အရီး”

“ငါတော့ မသိဘူး ... ကလောဒီယာ၊ နို့ပေမဲ့ သန်းချီပြီး ချမ်းသာတဲ့
အမေရိကန် သူဌေးတစ်ယောက်ယောက်သာ မျက်စိကျသွားမယ်ဆိုရင်တော့
အနည်းဆုံးဈေးကိုတော့ သူပေးမှာပဲ”

“တကယ်လို့ အရီးရောင်းမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လောက်များဆို
မလဲ”

“အို ... ဒီ မလူးဝါးတားကို ငါ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး”

အရီးသည် နောက်ထပ် မပြောချင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
ထိုနေ့က အရီးသည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ သူ့ယောက်ျားထံမှ မကြာမီ ပြန်လာတော့
မည်အကြောင်း စာရလေရာ၊ ထိုစာရသဖြင့်လည်း သူသည် ဝိ၍ စိတ်သာခြင်း
မဖြစ်ချေ။ ထိုအခါ သြဂတ်စတတ်က ဝင်၍ -

“ဦးလေး ဟက်ကတာကို လူတစ်ယောက်က ရွှေဒင်္ဂါး ၃၀,၀၀၀
တောင် ပေးတယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါတုန်းက ကြားဖူးတယ်”

ရီး -

“ဟုတ်လား မင်းကြားဖူးသလား”

တတ် -

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးတယ် အရီး”

သို့ရှိစဉ် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ‘မလူးဝါးတား’ ခေါ် နီလာကြီး
ကို ပုလောခွဲလေ၏။ မလူးဝါးတားကို ဖန်အုပ်ဆောင်းအတွင်း ကတ္တီပါဖုံး
ကလေးပေါ်တွင် ရွှေကလေးမျှ အသာအယာ တင်ထား၏။ ထို့နောက် ဆရာ
ကလေးသည် ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးကို မီးပဒေသာ ဖန်ပိုင်ခင်း အောက်ရှိ စားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သဖြင့် နီလာကြီးမှာ နာမည်ကြီးသည့်အတိုင်းလည်း
မီးရောင်နှင့် ပန်ရကာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လျက်ရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ
အံ့သြရုံမျှမက ကြည့်၍မပြီးနိုင်အောင်ပင် ရှိကြလေ၏။

ထိုအခါ အိုက်ဆိုဗယ်က -

“မလူးဝါးတားဟာ သိပ်ပြီး အံ့သြစရာကောင်းတာပဲနော်”

အိုက်ဆိုဗယ်က ဤသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထဲတွင်
အိုက်ဆိုဗယ်သည် အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှ ဤကဲ့သို့ ပြောခဲ့ဖူးလေပြီနည်းဟု တွေး
၍သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထို့နောက် ကလောဒီယာက -

“ကျွန်မ တစ်ခါလောက် ကိုင်ပြီး နမ်းကြည့်စမ်းပါရစေ အရီးရယ်”

“ကြည့်လေ”

သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ဖန်အုပ်ဆောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဖွင့်ကာ နီလာကြီးကို ထုတ်ယူပြီးနောက် အရီးပက်ထရီရာ၏ လက်သို့ လှမ်း
ပေးလိုက်လေ၏။ အရီးပက်ထရီရာသည်လည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်မျှ
မက ကိုင်တွယ်ကြည့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါဖူးမျှ ကိုင်၍မကြည့်ရသေး

သော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ထဲတွင် နီလာကြီးကို ကိုင်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက် နှစ်မြိုက်စွာ ကြည့်၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ကလောဒီယာကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ကလောဒီယာသည် တစ်ခဏမျှ ကြာအောင် လက်ထဲတွင် အမြတ်တနိုး ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အလှည့်သို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့်ရကြ၏။ ဩဂတ်စတတ် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူ 'ဗလူးဝါးတား' ကို မြောက်ချည် ဖမ်းချည် ပြုလုပ်ကာ၊ ပါးစပ်ကလည်း "ဒီလို ဖန်ကွဲကလေးများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးသုံးသောင်း တောင် ပေးသတဲ့ကွာ ... အံ့ဩပါရဲ့" ဟု ခပ်တိုးတိုးရှေ့တံသံ ကြားလိုက်ရ၏။

မိုက်ကယ်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ နီလာကြီးကို သူ၏လက်ထဲမှ လွတ်မှ လွတ်ပါတော့မည်လောဟု ထင်ရ၏။ သူသည် 'ဗလူးဝါးတား' ကို ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ လက်နှင့်ဆလိုက် ယုယပွတ်သပ်လိုက်လုပ်ကာ အချိန်တန်ကြာ အသေအချာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သင်းအုပ်ဆရာက နီလာကြီးကို ဖန်အုပ်အတွင်း၌ ပြန်၍ ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အတန်ကြာ ဆက်လက်ပိုင်းဖွဲ့ကာ၊ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ဤသို့ ထိုင်နေကြစဉ်အတွင်း သင်းအုပ်ဆရာက အိန္ဒိယ မဟာရာဇာ စော်ဘွားများနှင့်တကွ သူတို့၏ ထူးဆန်းလှသော နန်းစဉ် ကျောက်မျက်ရတနာများအကြောင်း၊ အနောက်နိုင်ငံမှ နာမည်ကျော် စိန်နှင့် နီလာကြီးများ အကြောင်း၊ အရှေ့တိုင်းမှ ပတ္တမြားကြီးများအကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်ကို ပင် ထိခိုက်တတ်သည့် ကျိန်စာသင့်ထားသော ကျောက်မျက်ရတနာများ အကြောင်း စသည်တို့ကို အကိုးအကားနှင့်တကွ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသောနေရာမှာ စားပွဲနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နီလာကြီးကိုသာ မကြာခဏ စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဩဂတ်စတတ်ကလည်း "ကိုင်း ... လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘီလီယက် ကစားကြရအောင်" ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အား ဘီလီယက် ကစားရန် ဆွယ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက် အိမ်များတွင် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှောင်ထဲတွင် ငုတ်တုတ်သား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ အရိုးပက်ထရီရှာက -

"ခဏလေးကြာရင် ကောင်းသွားမှာပါပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ နေကြဦး ဘယ်သူမှ ထပြီး လမ်းမလျှောက်ကြနဲ့ဦးနော်။ မှောင်ထဲတိုက်မိခိုက်မိ ဖြစ်နေကြဦးမယ်"

စားပွဲနဲ့ဘေး၌ ကျွန်ုပ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ထိခိုက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ အိုက်ဆိုဗယ်က -

"တစ္ဆေလား၊ သူရဲလား မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ်မှာ မီးခြစ်ရှိကြသလဲ။ တစ်ဆိတ်လောက် မီးများခြစ်ကြပါဦး ... လက်အေးကြီးနဲ့ ကျွန်မလည်ပင်းလားဖျစ်တော့မလားပဲ။ ဟော ... ဟော ... ကျွန်မ မြင်ရတယ်"

ကျွန်ုပ်က -

"လက်အေးကြီးက အားလုံးရဲ့ လည်ပင်းကိုပဲ ဖျစ်မှာ မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့မျှ ပြော၍ဆုံးမီ ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်မီးများ လင်း၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်ဝိန်းနေရာမှ ရုတ်တရက် လင်း၍ လာခြင်းဖြစ်၍ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်၍သွားကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း မျက်တောင်များ တခတ်ခတ်နှင့် ရှိနေကြလေ၏။

"အမယ်လေး ... တော်ပါသေးရဲ့"

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ဤသို့ ပြောရင်းသက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူ့အား ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်ရာတွင် မျက်လုံး မျက်ဆံ ပြူးကာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဖန်အုပ်ကြီးဆီသို့သာ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ 'ဗလူးဝါးတား' မှာ မရှိတော့ချေ။ ကတ္တီပါအဖြူ ဖုံးကလေးပေါ်တွင် မည်သည့်အရာဝတ္ထုမျှ မရှိဘဲ ဖန်အုပ်ဆောင်းအောက်တွင် ကတ္တီပါဖုံးကလေးသာ ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြောင်းသား ကြည့်ကာ အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုငိုလျက်ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပျောက်ပုံထူးလှသဖြင့် မစဉ်းစားတတ်ဖြစ်ကာ၊ ဖန်အုပ်ဆောင်းကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေမိတော့၏။ သို့သော် ဖန်အုပ်ဆောင်း၏ အောက်၌ကား မည်သည့်အရာမျှ မရှိသည်မှာ ထင်ရှားလှပေ၏။ ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးထက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အရာဝတ္ထုမျိုးကိုကား ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သေးပေ။ အရိုး ပက်ထရီရှာ၏ အသံသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေခြင်းအကြားမှ အက်ကွဲထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ရှာက -

"မင်းများ နောက်လိုက်သလား ဩဂတ်စတတ်ရယ်"

အရိုး၏ အသံမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ အသံမျိုးမဟုတ်ပေ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထိတ်လန့်စရာကောင်း၍နေ၏။

“အင်း ... ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်။ တကယ့်ကို ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးများ။ ကျွန်တော် ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါမယ်။ ကျွန်တော် လက်နဲ့တောင် မထိရပါဘူး”

ဤကဲ့သို့ပြောရင်း သူ၏မျက်နှာမှာ ပူနွေးသော သွေးရောင်များဖြင့် လျှမ်းကာ နိုးမြန်း၍လာလေ၏။

ဂျ -

“ဒါဖြင့် ... တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ထားပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ပြောင်ထားသူ မဟုတ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်၍ နေမိသည့်ပြင်၊ ထိုသို့နောက်ပြောင် နေသည်ဟု ‘ဩဂတ်စတတ်’ ကိုသာ ရိုး၍နေသဖြင့်လည်း ပို၍ ဝမ်းမြောက်မိလေ၏။ ထို့နောက် အရိုးပက်ထရီဂျာသည် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“စားပွဲနားမှာ ရပ်နေတာ မင်း မဟုတ်လား ဝွန် ... နောက်တာ မင်းများ ဖြစ်နေမလား”

ကျွန်ုပ်က -

“မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်”

“မိုက်ကယ်”

“မဟုတ်တာ အရိုးရယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မလား”

“ဒစ် ကော”

“ကျွန်တော်လည်း မလုပ်ရပါဘူး ခင်ဗျား”

မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ သူတို့ မဟုတ်ရကြောင်း နှင့် ငြင်းနေကြပြန်သဖြင့်၊ အရိုးပက်ထရီဂျာသည် မိန်းကလေးများဘက်သို့ လှည့်၍သွားပြန်လေ၏။

မျက်ခုံးချိုလျက် -

“ညည်းတို့လည်း မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်စ”

ဗယ်က -

“မဟုတ်ရပါဘူး အရိုးရယ်။ ကျွန်မဖြင့် သရဲတွေ၊ သစ္ဆဲတွေ လက်အေးကြီးနဲ့ လာကိုင်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ နီလာကြီးကို ယူဖို့ နေနေသာသာ လက်တွေကို လှုပ်တောင် မလှုပ်ပုံပါဘူး”

ကလောဒီယာ -

“ကျွန်မလည်း ယူမထားပါဘူး”

အရိုးပက်ထရီဂျာနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ၆ ယောက်အား စိန်းစိန်းကြည့်လျက်ရှိနေလေ၏။

ဂျ -

“ကဲ ... မင်းတို့နောက်တွဲအတွက်ရော မယူဘူးလို့ ငြင်းနေတဲ့ အတွက်ရော ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါမပဲ အခုလိုတော့ မင်းတို့ အတော်ကို လွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ ကျွန်ုပ်အား -

ဩက -

“ဟေ့ ... မင်းနောက်တာကို မင်းပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါတော့လား။ မီးငြိမ်းသွားတုန်းက မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ စားပွဲနားမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ နီလာကြီးကို လက်နဲ့တောင် မတို့မိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လားကွ”

ဒစ် -

“ဟေ့ ... ရွံ့စရာကောင် မင်းကော ပြန်ထားလိုက်ပါတော့လား”

သူ ပြောလိုက်သော စကားသည်ကား အစွန်း မလွတ်ချေ။

ဩ - စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် - “အို ... မင်း ပြန်ထားလိုက်ပါလား”

ဒစ်ဂစ်မှာ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေရာ ရုတ်တရက် သူ၏ညာဘက်သို့ ခပ်နာနာ ကြွလိုက်ရာ ဩဂတ်စတတ်သည် စားပွဲရှိရာသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် အရိုးပက်ထရီဂျာသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဤသို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမှုနေသည်ကို မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကြည့်၍သာနေလေသည်။

ဩဂတ်စတတ်သည် ဒစ်ဂစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် အော်ကြီးဟစ်ကြီးနှင့် -

“ဒီဟာကြီး ငါ့ဆီမှာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပါပြီကောကွ။ မင်းတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ရှိမှာပဲ”

အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေတော့၏။ အရိုး ပက်ထရီဂျာမှာလည်း နှုတ်ခမ်းများကိုက်ကာ မျက်ခုံးများချိုကာနှင့် မျက်နှာပျက်သည်ထက် ပျက်၍နေရာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်နှင့် ဩဂတ်စတတ်တို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်၊ အိုက်ဆိုဗယ်က ကြားဝင်၍ -

“ကိုင်း ... ဒီမှာ ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူတွေ ကြည့်ကြစမ်း၊ အခု ကျွန်မမိကို နှစ်မိနစ်လောက် ကြာအောင် ငြိမ်းလိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

လေ။ လိမ်ထားတဲ့လူ နောက်ထားတဲ့လူက ဒီမီးမှိတ်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း ဗလူးဝါးတားကို ပြန်ထားလိုက်ပေတော့။ ဘယ်သူ နောက်ထားတယ်။ ဘယ်သူ လိမ်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကိုင်း”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် မီးခလုတ်များ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အနီးနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့ကလည်း -

“ကိုင်း ... နောက်ထားတဲ့ လူကလွဲပြီး အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြ။ ငါ မီးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ဗလူးဝါးတားကို ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်တယ်”

စကားပြော၍မျှ မဆုံးမိ မီးများ ငြိမ်းသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ဗလူးဝါးတားကို ပြောင်၍ ယူထားသူကို သိလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် စားပွဲအစွန်းသို့ အသာလျှောက်၍ လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ စားပွဲအစွန်းကို စမ်းသပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက်လက်ကို ဖန်အုပ်ဆောင်း ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ နီလာကြီးကို ပြန်ထားသူ မည်သူမဆို ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုလှာ၍ ထိရမည်ဖြစ်ရကား ထိုသူကို မလွတ်ရအောင် ကျွန်ုပ် အမိဖမ်းထားလိုက်မည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်သည် မီးများ ပထမ ငြိမ်းသွားစဉ်က စားပွဲအနီးတွင် ရှိနေသည်ဟု နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အပြောမခံခဲ့ရလျှင် ဤမျှလောက် စိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်ပေ။

နီလာကြီးအား မည်သူမျှ မသိစေဘဲ၊ ယူထားသူက ပြန်၍ ထားနိုင်ရန် ပြုလုပ်လိုက်သော အိုက်ဆိုဗယ်၏ အစီအမံကလေးမှာ အလွန်ပင် ကောင်းလှပေ၏။ သို့သော် ဩဂတ်စတတ်၏ အကျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လူဖျင်းလူအဖြစ် ခံနေရခြင်းကို ဆက်လက်သည်းခံနေရန်အကြောင်း မရှိချေ။ ထိုကိစ္စမှာ ချက်ချင်း ရှင်းလင်းသွားမှသာ ကောင်းပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲအနီး၌ ရပ်ကာ စောင့်၍ နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရပ်နေစဉ် အိုက်ဆိုဗယ်က အခွင့်ကောင်း ပေးသည်ကို အကယ်၍ မယူဘဲ နောက်ပြောင်၍ ဝှက်ထားသူသည် နီလာကြီးကို ပြန်၍ မထားခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိ၏။ အခန်းကြီးအတွင်း၌ကား လုံးလုံးလျားလျား တိတ်ချက်သားကောင်းလှပေ၏။

“ငါတော့ တိတ်တိတ်ကလေး မလှုပ်နိုင်ဘူး ဟေ့ ... ငါ ဖိနပ်တွေက တကွီကွီနဲ့ မြည်နေတယ်”

ဟု ဒစ်ဂဗီ၏ ရုတ်တရက် ပြောသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိုက်ကယ် က -

“ငါလည်း အဖုံးကို ရှာမတွေ့ဘူးကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ် က -

“ကိုင်း ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ ... မြန်မြန်လုပ်နော် ... အချိန်တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်က ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်ခဏတွင် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် အနီး၌ ကပ်၍ အသက်ရှူနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တံတောင်ဆစ်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ အသာအယာ ထိသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်သို့ အသာအယာ ကျလာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် အပေါ်အကျိုလက်ဖျားပေါ်သို့ ဆုပ်ကိုင်မိလျက်ရှိလေရာ၊ အောက်တွင် ကော်တင်ထားသည့် ရုပ်အကျိုလက်ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်မှာကား ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းထားမိပြီး ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိနေသော လက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲက အတော်ပင် ဝမ်းသာမိ၏။ အကယ်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လက်သာဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ ကျွန်ုပ်သည် လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ‘ခက်နွဲ့ - ရှုံးရာကောင် ဩဂတ်စတတ်ရဲ့ လက်နဲ့ တူတယ်။ ဒီလိုမဖြစ် ညစ်ကျယ် အလုပ်မျိုးကို ဒီအကောင်သာ လုပ်တတ်တယ်’ ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။ မိမိပြုလုပ် နောက်ပြောင်လိုက်သည့် ရယ်စရာအလုပ် ထင်တိုင်းပေါက်သောအခါ ဩဂတ်စတတ်ကဲ့သို့ လူမျိုးသာ အမှောင်ကို အခွင့်အရေးယူပြီးလျှင် နီလာကြီးကို ပြန်ထားမည်မှာ သေချာလှ၏။ မီးလင်းသွား၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆုပ်ထဲတွင် သူ့လက်မိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ အနီး ပက်ထရီဂျာ၏ မျက်နှာမှာ မည်သို့ ဖြစ်၍နေမည်ကိုသာ သိလိုသောစိတ် ကျွန်ုပ်တွင် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ ဩဂတ်စတတ်သာ အပြစ်ကို ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံ၍ချသည့်အနေနှင့် ပထမ မီးငြိမ်းသွားစဉ်က စားပွဲအနီးတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ဟု ထပ်တလဲလဲ မပြောခဲ့လျှင် သူ့လက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် လွှတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် သူသည် အတင်းရုန်းပြီးလျှင် မှောင်ထဲ၌ လက်လွှတ်ထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဟု ထင်နေရာ ယခုမူ ဤသို့ မရုန်းကန်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ခံနေသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့အားသင့်မိ၏။ ထိုလက်သည် မှောင်ထဲတွင် မရုန်းမကန် မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခန်းတံခါးဆီမှ အိုက်ဆိုဗယ်၏ အသံဖြင့် -

“ကိုင်း ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူရေ ... တစ်ကစပြီး တစ်ဆယ် အထိ ရေပြီး မီးကို ဖွင့်လိုက်တော့မယ်နော် ... အသင့်ရှိပြီလား”

ဒစ် -

“အေး ... ငါပြန်ထားပြီးပြီ”

ထိုအခါ မိုက်ကယ်၏ အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ကပ်၍ -

“ငါလည်း ပြန်ထားပြီးပြီဟေ့”

ထိုအခါ ကလောဒီယာကလည်း သံယောင်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ငါလည်းပဲ ထားပြီးပြီ”

ထိုအချိန်၌ အိုက်ဆိုဗယ်သည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးဖြစ်၍ မီးလင်းလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ လက်များကို မြဲမြဲကြီး ကိုင်မိလျက်သား ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိလေတော့၏။

အမှန်အားဖြင့်သော် ဤကိစ္စမှာ မပြောပလောက်ပေ။ အမိပွယ် မရှိလှသည့် ပြောင်နည်း နောက်နည်း ကျီစားနည်းတစ်မျိုးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မိုက်ကယ် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ မထင်ရက်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သူသည် မည်သည့်အခါကမျှ ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်ပြင် အကယ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ပြောင်ပြောင်ကြီး လိမ့်၍နေမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ထိုပြင်သူကပင်ပြန်၍ ကျွန်ုပ်အား အကြောင်သားကြည့်ကာ ထပ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်ရပြန်၏။

“ကိုင်း ... ငါပဲလို့ ထင်နေတဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေပြီလို့ မထင်လိုက်ဘူးလား ဂျွန်”

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အတော်ထိမိုက်သွားမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ‘ဂတ်ဆီသြဂတ်စတတ်’ ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဂတ်ဆီရယ်၊ ငါ မင်းကိုပဲ ထင်နေတာကိုလည်း ဝန်ခံပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဆို ... အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွဲမနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ နီလာကြီးကိုသာ ပြန်ထားလိုက်ပါ။ ရူးသလို ပေါသလို လုပ်လည်း မနေပါနဲ့တော့ မင်းတို့ လုပ်တာဟာ တော်တော် တရားလွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တီပါဖိုကလေးရှိရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးကား ဟောင်းလောင်းပင်ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ကယ်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ မိုက်ကယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ပြန်ထားလိုက်ပါတော့ ဗိုးရယ်။ မင်းလုပ်တာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းပြီး လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း အတော်ကို ပီပီရီရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါပေတယ်။ ငါတော့ ဂတ်ဆီ ပြောတာတောင် သဘောခပ်ကျကျဖြစ်နေပြီ”

မိုက်ကယ်ကား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အိုက်ဆိုဗယ်မှာ တံခါးပေါက်ဆီမှ ပြန်၍ ရောက်နေလေပြီ။

ထို့နောက် အိုက်ဆိုဗယ်က မိုက်ကယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ငါတော့ မင်းတို့ကစားလို့ ဝပြီထင်တယ်။ ကိုင်း ... ပြန်ထားလိုက်ပါတော့ ဗိုးရယ်။ ပြီးတော့ တို့များ ကကြရအောင်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ အရီး ကျွန်မတို့ကနိုင်တယ် မဟုတ်လား ... ဟင်”

“အေးလေ ... တို့များအထဲက ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်၊ ပြောင်တဲ့ နောက်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူပြောင်ကြီးဟာ တို့တစ်တွေအားလုံးက ချီးကျူးတာကို ခံယူပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့ ကနိုင်ကြတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူပြောင်အတွက် အတော်ပင် သနားမိသည့်ပြင် သူ့အတွက်လည်း စိတ်ထဲ၌ အတော် မကောင်းဖြစ်မိ၏။

သင်းအုပ်ဆရာသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်သားတို့၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။ အရီးသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည်လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ပကတိငြိမ်သက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိကြလေ၏။

အရီး က -

“ကိုင်း ... မင်းတို့ ပြောင်တာ နောက်တာတွေ ရပ်တန်းက ရပ်ကြပါတော့ကွယ် ... ဗလူးဝါးတားကို ခုချက်ချင်း ပြန်မရရင်တော့ အရီး တကယ် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မဟေ့ နားလည်ပြီလား”

ဒစ်ဂဗီ -

“ကဲဟေ့ ... တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ထားလိုက်လေကွာ”
နောက်တစ်မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပြန်၏။ အခြေအနေသည်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိနေလေပြီ။

အရီး - “အင်း ... ငါ စောင့်နေတယ်နော်”

အရီးသည် စိတ်ဂဏှာမငြိမ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခြေကို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ထိုကိစ္စကြီးမှာ ကစားနေခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေ ဆိုးရွားသည်ထက် ဆိုးရွားလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်မျှသာ အချိန်ကလေးကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှစ်ဦးသားတို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြရာ မနေတတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်၍နေကြ၏။ ထို့ပြင် မည်သူကပင် နောက်ပြောင် ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုမျှ အရပ်ဆိုးရဲအောင် နောက်ပြောင်ရပါမည်လောဟု ရှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာ များမှာလည်း ဒေါသရောင်များသန်းလျက် ရှိနေလေသည်။ အရိုးသည် အတန် ကြာ တွေးတောစဉ်းစားနေပြီးနောက် အရိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ပြီးသည့်အလား ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း သင်းအုပ်ဆရာ ၏ အကျီစကို ဆွဲကိုင်ကာ -

“ကိုင်း ... မောင်ရင် ငါ့အနားလာပြီး ဟောဒီ ငမိုက်ကလေး လေး ယောက်နဲ့၊ ငမိုက်မကလေး နှစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စီ မေးပြီးတဲ့အချိန်ထိ မင်းထိုင်နေစမ်းပါ။ နောက်ပြီး မင်းသွား အိပ်ချေတော့။ အတော်လည်း ညဉ့်နက် ကြီ”

သင်းအုပ်ဆရာ မောရစ်သည် အရိုး အလိုရှိသည့်အတိုင်း အရိုးညွှန် ပြရာ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် သွား၍ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် အရိုးသည် ခပ်အေးအေးပင် ရာစပလွင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဘုရင်မကြီး၏ ဟန်ပန်လေသံမျိုးဖြင့် စ၍ပြောလေသည်။

“အင်း ... ကိစ္စကတော့ အတော်အရပ်ဆိုးနေပြီကွယ်တို့ ... ဒီကိစ္စ ဟာ အခု ချောချောမောမောသာ ဖြစ်မသွားရင် အကျိုးနည်းကုန်ကြတော့မှာ အမှန်ပဲ။ သည်တော့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဗလူးဝါးတားကို ယူထားတဲ့လူ ယောက်ျားကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလူကို ပြန် ထားပါဆိုတဲ့အကြောင်း ငါနောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောတာပဲ။ ဒီအသုံးမကျတဲ့ ကိစ္စကို အခု ချက်ချင်း ထိုင်ရာမထ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရိုး ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ မပြီးပြတ်ရင်တော့ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် ဆိုသလို ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ကိစ္စကတော့ အင် မတန် မကောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ အံ့ဩစရာ လည်း ကောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ”

ဩ -
“ဟေ့ ဂျွန် ... လုပ်လေကွာ”

ဤသို့ ဩဂတ်စတတ်က ပြောလိုက်သော်လည်း အခြားမည်သူက မျှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောချေ။ ထိုအခါ အရိုးက -

ရိုး -
“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ လုပ်တဲ့လူကမှ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် မရှင်းရင်ဖြင့် ကလောဒီယာ လာစမ်း ဒီကို၊ သင်းအုပ်ဆရာက ဖန်ဘူးထဲ ထည့်ပြီးနောက် ဗလူးဝါးတားကို မင်းလက်နဲ့ ကိုင်မိသေးလား”

အရိုး ပက်ထရီရာသည် ဤသို့ ပြောဆိုရင်း ကလောဒီယာ၏ လက် မောင်းကို ကိုင်ကာ အနီးသို့ ဆွဲယူပြီးနောက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင့်အင်း ... အရိုး ကျွန်မ မကိုင်ရပါဘူး”
“အေးလေ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုင်း ... ငါ့သမီး အိပ်ချေပေတော့ ... ဟဲ့ အိုက်ဆိုဗယ်၊ ဒီကို လာစမ်း မင်းကော သင်းအုပ်ဆရာက သူ့နေရာသူ နေသားတကျ ပြန်ထားပြီးတဲ့နောက် ဗလူးဝါးတားကို ကိုင်မိသေးသလား”

“မကိုင်မိပါဘူး အရိုးရယ် ... ကျွန်မ မကိုင်ရပါဘူး”
“ငါလည်း ညည်း မကိုင်ဘူးလို့ အထင်သားပဲ။ ကိုင်း ... အိပ်ချေ တော့”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် လှည့်၍ ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်ပြီးနောက် မသွား သေးဘဲ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ကိုင်ချင်လာရင်တော့ ကိုင်မိမှာ အမှန်ပဲ၊ နို့ပေမဲ့ အခုဟာက ကစားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရိုး -
“အို ... စကားရှည်မနေပါနဲ့တော့အေ။ အိပ်မှာသာ အိပ်ချေပါ”
အိုက်ဆိုဗယ်သည် ကြင်နာယုယသည့် မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

အရိုး ပက်ထရီရာသည် ဩဂတ်စတတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ သွားပြန် ၏။

“ဒီကိုလာစမ်း”
အရိုးသည် အေးစက်မာကျောလှသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ရင်း ဩ ဂတ်စတတ်၏ ဂဏှာငြိမ်လှသော မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... မင်းအကျိုးကို ကြည့်ပြီး ငါမေးတာ မှန်မှန် ဖြေစမ်း၊ မင်း ဗလူးဝါးတားကို ယူထားလို့ အခု ပြန်ပေးရင် နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့

ပတ်သက်လို့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ အရိုး မပြောတော့ဘူး။ မင်းဆီမှာများ ရှိနေသလား ဟင်”

“ကျွန်တော် ကျိန်ပြီး ပြောပုံပါတယ် အရိုးရယ်”

“ဟေ့ ... မင်းကျိန်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ရှိတယ် မရှိဘူး ဒါပဲပြောစမ်း ပါ။ မင်းမှာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး အရိုး။ ကျွန်တော် ကျိန်ရုံပါတယ်” ‘ဂတ်ဆီဩဂတ် စတတ်’မှာ အတော်ပင် စိတ်ကို ထိခိုက်နေပေပြီဖြစ်၍ မကျိန်ရန် တားမြစ်ထား သော်လည်း ထပ်တလဲလဲ ကျိန်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် အရိုးဖြစ်သူက ကြားဖြတ်၍ -

“ဖန်အုပ်ဆောင်းထဲကို သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီးနောက် နီလာကြီး ကို မင်းကိုင်မိလေသလား”

“ဟင့်အင်း ... အရိုး၊ ကျွန်တော် မကိုင်မိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အာမခံရုံပါတယ်။ ကျွန်တော်”

“မလူးဝါးတား အခုဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

“ဟင့်အင်း ... အရိုး၊ မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင် သိရပါစေရဲ့။ ကျွန်တော် မသိရပါဘူး အရိုးရယ်။ ကျွန်တော် သိရင်လည်း ကျွန်တော် ...”

ထို့နောက် အရိုးသည် ဩဂတ်စတတ် ပြောနေသည်ကို ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍လာလေ၏။

“ဥျန် မင်းကော နီလာကြီး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“ဟင့်အင်း အရိုး သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီး ကတည်းက ကျွန် တော် ကိုင်ကို မကိုင်မိသေးပါဘူး”

အရိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မပြောသေးဘဲ၊ ကျွန်ုပ်အား အတန် ကြာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ထိုသို့ ကြည့်နေခြင်းခံရာသဖြင့် အတော်ပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေရကား၊ မျက်နှာကိုသာ ချိုနိုင်သမျှ ချို အောင် သတိထား၍ သူ့အား မရဲတရဲပင် ပြန်၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ရာမှ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှာ မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ခပ်ကြောင် ကြောင်ပင် ကြည့်လျက်ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဒစ်ဂစ်၏ အလှည့်ဖြစ်၏။ သူသည် ခပ်ရိုးရိုး၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် နီလာကြီး ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မသိ ကြောင်း၊ သူ့အား ကလောဒီယာက လှမ်းပေးသဖြင့် ကိုင်ကြည့်ရပြီးလျှင် သူက တစ်ဖန် ဆိုက်ဆိုယ်အား လက်ကမ်းလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် နောက်

ထပ် နီလာကြီးကို မကိုင်မိတော့ကြောင်း စသည်တို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြရှာလေ ၏။

သို့ဖြင့် ‘မိုက်ကယ်’ အလှည့်သာ ကျန်ရှိတော့၏။ နီလာကြီးကို ယူထားသူမှာ သူသာ ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ တစ်ဦးဦး သည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးလေးသော အပြစ်ကြီးနှင့် ရှက်စဖွယ် ကောင်းလှသည့် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို အသေအချာကျူးလွန်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအပြစ် ကား အခြားမဟုတ်၊ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ဇွတ်အတင်း လိမ်လည်နေခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် မိုက်ကယ်အား ထိုစဉ်ကလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ဘူးသေးဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် အမှန်စင်စစ်မှာမူ သူ့အား အကယ်စိတ်ဆိုးနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့အတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှက်ဖွယ်ကောင်း၍ ညစ်ပတ်လှသော အပြုအမူမျိုးကို မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ လူစားမျိုးက ပြုလုပ်ကျူးလွန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရက်စရာ မရှိ သည့်ပြင် ယခု ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိသော အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ကိစ္စကြီးမှာ တစ်ခွန်းမျှ သူပြောလိုက်လျှင် ပြီးသွားနိုင်သဖြင့်လည်း သာ၍မထင်ရက်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့် မိုက်ကယ်သည် ဤသို့ ပြုလုပ်နေရလေသနည်း။ သူ့အတွက် အပျော်သဘောပင် ဤကဲ့သို့ မလုပ်သင့်သည်သာမက လိမ်လည်နေသည်မှာ လည်း အတော်ပင်ခံပြင်းစရာ ကောင်းလှ၏။ သူသည် နီလာကြီးကို တိတ်တ ဆိတ် ပြန်ထားရန် ကြိုးစားခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား လက်ပူးလက်ကြပ်မိ လိုက်ကတည်းက စ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း အားကြီးလှသဖြင့် စိတ်ထဲ တွင် နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကြောင့် သူ့အကြံပျက်သွား သဖြင့် အပြစ်မရှိဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် နောက်တစ် ကြိမ် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်သော အမှောင်ထဲ၌ မည်သူမျှ မမြင်ဘဲ ပြန်၍ထားနိုင်ရန် အခွင့်ကို စောင့်နေသည့် အလား ယခုကဲ့သို့ မြဲ၍နေသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ ၏။

“မိုက်ကယ်” အရိုး၏ တစ်ခွန်းတည်း ခေါ်လိုက်သော အသံမှာ အေးစက်စရာကော သလောက်သူ၏ မျက်နှာထားမှာလည်း အလွန်တည်ကြည် လှပ၏။ သို့သော် အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေဟန် ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ရိုး -

“ငါ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းတယ်ကွယ်။ ဝါးပင်က ဖွင့်မပြောနိုင်လောက် အောင်ကို ဝမ်းနည်းနေတယ်။ မိုက်ကယ်ရယ်၊ ‘မလူးဝါးတား’ ကို ပြန်ထား လိုက်ပါ။ ဒီလို ပြန်ထားလိုက်ရင် နောက်ထပ် ငါဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။

နို့ပေမဲ့ ငါတော့ဖြင့် အတော်ကြာအောင်ပဲ မင်းကို မိုးလို့ ခေါ်မြဲခေါ်နိုင်ပါဦး မလားတော့ မပြောတာတဲဘူး”

မိုက်ကယ် -

“ကျွန်တော်ပြန်မထားနိုင်ဘူး အရိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ကျွန်တော်မှ ယူမထားဘဲ”

မိုက်ကယ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင် အံ့အားသင့်ကာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

“ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုကော မင်းသိသလား ... မိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး အရိုး”

“နို့ ... သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီးတဲ့နောက်မှာကော နီလာကြီးကို မင်းကိုင်မိသေးသလား”

“ကျွန်တော် မကိုင်မိပါဘူး အရိုး”

“ဒါဖြင့် ဒီနီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း ဘာများ သိသလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ဒီနီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမျှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့အားသင့်ရလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအခုပြောခဲ့တာတွေဟာ လုံးဝ အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ အသေအချာ ဆိုရဲပဲ၊ မလား မိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော် ရဲရဲဝဲဝဲကြီးကို ဆိုရဲပါတယ် ... အရိုးရယ်။ အမှန်ကလွဲပြီး ကျွန်တော် မပြောပါဘူး”

ကျွန်ုပ် မည်သို့ ထင်ရပေမည်နည်း။ အမှန်ပင် မိုက်ကယ်သည် လိမ်လည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မထင်နိုင်ပေ။ ထိုနည်းတူ သူ့လက်ကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မှာ မမေ့နိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့၏။

အရိုးသည် မိုက်ကယ် နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားများကို ကြားရပြီးနောက်၊ အေးစက်မာကြောလှသော အသံဖြင့် -

“ဒီကိစ္စက အင်မတန် ယုတ်မာစုတ်ပဲ့ပြီး ရှုပ်ရှားကောင်းတယ်။ ဒီအိမ်မှာနေ ဒီအိမ်မှာအိပ်၊ ဒီအိမ်မှာစားပြီး ဒီအမိုးအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာ၊ ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးပေါင်း ၆ ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာဖြင့် အင်မတန် စက်ဆုတ်စရာကောင်းတဲ့ လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီဟာတွင်မကဘူး သူဟာ ရိုးရိုးသူမိုး ဒါမှမဟုတ်ရင်

လည်း အတော်ထူးခြားတဲ့ သူမိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုင်း ... ဒီမှာဟေ့ အားလုံး၊ နားထောင်ကြစမ်း။ ဖန်အုပ်ဆောင်းကို ငါဒီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့မယ်။ ညဉ့်သန်းခေါင် လောက်မှာ ဒီအခန်းမှာရှိတဲ့ တံခါးတွေ အားလုံးကို သော့ခတ်ပြီးတော့ ဟော့ဟို တံခါးသော့က လွဲလို့ ကျန်တဲ့ သော့တွေ ငါယူထားမယ်။ အဲဒီသော့ကို ယူခဲ့စမ်း ဒစ်ဂဗီ ... အေး ... အေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

အရိုးက ဆက်လက်၍ -

“ဒီသော့ကို အပြင်ခန်းမကြီးထဲက မီးဖိုအဆင့်ကလေးပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြေးသေတ္တာ အဟောင်းထဲမှာ ငါထည့်ထားခဲ့မယ်။ အစေခံတွေတော့ အိပ်ရာ ဝင်ကုန်ကြလို့ ဒီသော့ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အခုရှိနေကြတဲ့ လူလိမ်ကိုပေါ့ကွယ်။ ငါပြောချင်တာတစ်ခုက အဲဒီလို ငါစီစဉ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နီလာကြီးကို ညတွင်းချင်း ပြန်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ အခန်းကို သော့ပြန်ခတ် သော့ကို ကြေးသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားဖို့ပဲ။ မနက်ဖြန် ငါအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာလို့မှ ပြန်မထားသေးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလူလိမ်ဟာ သူမိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပြီး ထုံးစံအတိုင်း အရေးယူရမိမယ်။ အဲဒီလို အရေးယူတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကလောဒီယာနဲ့ အိုက်ဆိုဗယ်ကို ပြောပြမယ်”

လေဒီဗရန်ဒန်သည် တံခါးနှစ်ပေါက်ကို ဝိတ်ကာ သော့ခတ်ပြီး နောက် သင်းအုပ်ဆရာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမျှ ခါတိုင်းကဲ့သို့ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူထွက်သွားသည့် တံခါးကို ပြန်ဝိတ်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဆိုရသော် ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားသည့် အလား အကယ်ပင် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အခန်းထဲတွင် သေချာစေ့စပ်စွာ လှန်လှောရှာဖွေကြ၏။ နီလာကြီးမှာ အခန်းထဲတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရှိနိုင်သည်မှာ သေချာသည်ထက် သေချာစေ့ရန် ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။ သို့သော် အမှောင်ထဲတွင် ရသမျှသော အချိန်ကလေးအတွင်း ရှာမတွေ့နိုင်အောင်ပင် ဝှက်ထားနိုင်လျှင်ကား အခန်းထဲတွင် နီလာကြီးမှာ ရှိကောင်း ရှိနေပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒစ်ဂဗီက -

“ကိုင်း ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာလို့တော့ မတွေ့တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အရိုး ပြန်ဆင်းလာပြီး တံခါးမဝိတ်ခင်တို့များ အခန်းထဲက ထွက်

သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ငါတော့ သူ့ကို ဒီညနောက်ထပ်ပြီး မတွေ့ချင်တော့ဘူးဟေ့။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ငါကြည့်လိုက်တိုင်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါ မင်းယူထားလို့ ဖြစ်တော့မပေါ့” ဟု ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ ဟောကံလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ မိုက်ကယ်က အကြံပေးသည့်အနေနှင့် -

“တို့များ မသွားခင် အခန်းကို နေသားတကျ ပြန်ပြီးဖြစ်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုအတိုင်းသာ မိုးလင်းတဲ့အထိရှိနေရင်၊ အစေခံတွေ ဒီကိစ္စကို အနံ့ရသွားလိမ့်မယ်”

ဒစ်ဂဗီ က -

“အို ... အနံ့ရကော ပူစရာလား ငါတော့ ပူစရာလို့ မထင်ပေါင်ကွာ”
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်တို့သည် အခန်းထဲတွင်

ဖရိုဖရဲ ပွကြနေသော စားပွဲကုလားထိုင်စသည်တို့ကို နေသားတကျ ပြန်၍ဖြစ် အောင် စီစဉ်ထားသလိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ဩဂတ်စတတ်မှာမူ ကျွန်တို့အား မည်သို့မျှ မကူညီဘဲ နှာခေါင်း တရှုံ့ရှုံ့ မျက်မှောင် တကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှလည်း ‘တိရစ္ဆာန်လို လူညာတွေ’ ‘လူလိမ် လူကောက်တွေ’ စသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းပြီးစီးသောအခါ ဒစ်ဂဗီက မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ် အား -

“ကိုင်း ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့

ကြစမ်း”

ဩ -

“အေး ... သွားကြ ... သွားကြ ... ဟိုအခန်းထဲ သွားပြီး စီးပါးရိုက် ကြပေတော့ ... ကလေးကချေလူတွေ”

ဒစ်ဂဗီ -

“ဟေ့ကောင် မင်းအိပ်မှာသာ အိပ်ပါကွာ။ စကားရှည် မနေပါနဲ့၊ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ခန်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ မီးဖိုပေါ်က ကြေးသေတ္တာကလေးထဲ မှာ သော့ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ကွာနော် ... ကဲ ... သွားပေတော့”

ဩ -

“ငါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေပြီး သော့ ကို ဘယ်သူ လာယူတယ်ဆိုတာသာ စောင့်ကြည့်နေချင်တာပဲ”

ဩဂတ်စတတ်သည် ဤသို့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒစ်ဂဗီက -

ဒစ် -

“အေး ... မင်းကိုသာ ဒီနေရာမှာ မတွေ့ပါရစေနဲ့ကွာ၊ တွေ့ရင်တော့ လား နားရင်းပါးရင်းကို တစ်ခါတည်း အုပ်ပြီးသားပဲ”

ဩ -

“စိတ်ချပါ မောင်။ အခု ငါသွားပြီး အဲဒီနေရာက တစ်ဖဝါးမှ မကွာ ဘဲ ထိုင်နေရင် ငါ အရူးဖြစ်မှာပေါ့ကွ ... ဘာရမလဲ ... ဟင်”

ဤသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောပြီးနောက် ရွံစရာ ဩဂတ်စတတ်သည် အခန်းတွင်းမှ ခပ်တည်တည် ထွက်သွားလေ၏။ ဩဂတ်စတတ် ထွက်သွား သောအခါ ကျွန်ုပ်က “အင်း ... ဒီအကောင် ရိုးရင်ရိုး မရိုးရင်တော့ အတော်ဟန် ဆောင်ကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲဟေ့” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်လည်း အခန်းမကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြင်းရထားနောက်မှ လိုက် သော အစေခံ ဒေဗစ်အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်သည့် အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့သည် ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံများကို ကိုယ်စီထုတ်လျက် ရှိစဉ် မိုက် ကယ်သည် မီးဖိုမှ မီးကို ဆွပေးရင်း “ကိုင်း ... ငါ့ညီတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြ မတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒစ်ဂဗီ -

“တို့များ အခု သွားပြီး ဂတ်ဆီကို ရိုက်ကြရအောင်လား”

မိုက်ကယ် -

“မဟုတ်တာကွယ် ... ဂတ်ဆီဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိရှာပါဘူးကွယ်။ သူသာ ယူထားရိုးမှန်ရင်တို့များကို ရွံစရာကောင်းတဲ့ လူ လိမ်တွေ လူညစ်တွေလို့ ခေါ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူအပြစ်မရှိလို့သာ ဒီလို ခေါ်ရဲတာပေါ့ တကယ်လို့သူသာ ယူထားရင် သူဟာ ... အို - ကွယ် သူ တစ်မျိုး ကြီးဖြစ်နေမှာပါ”

ဒစ်ဂဗီ -

“တကယ်လို့ သူယူထားပြီး ပြန်မထားနိုင်သေးလို့ရှိရင်လည်း အခန်း ထဲက ကူရှင်တွေ နောက်မှာဖြစ်ဖြစ် တခြား တစ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝှက်ထား မယ်။ ဒီလို တစ်နေရာရာမှာပဲ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြန်ထားချင်ထားပါစေတော့ဆိုပြီး အခုလို တစ်ယောက်တည်း ခွဲထားခဲ့

တာပေါ့ကွယ့်။ ပြီးတော့ ဒီလာကြီးဟာ သူ့ကိုယ်မှာ ရှိနေရင် ဒီည သူပြန်ထားမှာ အမှန်ပဲ”

မိုက်ကယ် -

“သူ့မှာ မရှိပါဘူးကွာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်မိပြန်

လေ၏။

ကျွန်ုပ် က -

“ဒါဖြင့် တို့သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

မိုက်ကယ် -

“အေးလေ ... ဒါပဲပေါ့”

ဒစ်ဂဗီ -

“မင်းတို့ ငါ့ကိုတော့ မထည့်ပါနဲ့ကွာ၊ မယုံရင် ငါ့ကို ရှာကြည့်ပါ”

ကျွန်ုပ် -

“အေးဟေ့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အခု မင်းပြောမှပဲ တို့များဟာ အချင်းချင်း

တစ်ယောက်စီ ရှာမကြည့်ရသေးဘူးဆိုတာ သတိရတော့တယ်။ အဲဒီလို ရှာကြည့်မှပဲ တရားရာ ရောက်တော့မပေါ့”

မိုက်ကယ် -

“ဟေ့ ... မင်းကို ရှာဖို့ မလိုဘူးကွာ။ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ မင်းပဲ ကျန်

တော့တယ် ဂျွန်”

ကျွန်ုပ် -

“အေး ... မင်းနဲ့ ငါပဲ ကျန်တော့တယ် မိုးရေ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် စိုက်၍ ကြည့်မိကြပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ် -

“ငါတော့ မလူးဝါးတားကို မယူဘူး မိုး”

မိုက်ကယ် -

“ငါလည်း မယူပါဘူး ဂျွန်ရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ -

“ဒါဖြင့် တစ်နေရာရာမှာ မှားနေပြီကွယ့်။ ငါတော့ ဂတ်ဆီ ယူထား

တယ် ထင်တယ်ကွာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ဒီညတော့ ပြန်ထားပြီး ဖြစ်နေမှာပဲလေ။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ပြန်ထားရမယ်ကွယ့်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အကြံပေးသည့်အနေဖြင့် -

“တို့များ အခန်းထဲတစ်ယောက်ယောက် ဆင်းလာတာကို ကြားနိုင်အောင် တို့များ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေရရင် မကောင်းဘူးလားဟေ့၊ အဲဒီ တံခါးကြီးဟာ အသံမမြည်ဘဲ ပိတ်လို့ ဖွင့်လို့မရဘူးကွာ”

မိုက်ကယ် -

“ဟာ ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကျွန်ုပ် -

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

မိုက်ကယ် -

“ဟေ့ ... လူမိုက်ရဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ... ငါ ဆိုလိုတာက တို့များဟာ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တို့များဟာ အစိုးစီမံထားတာကို ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ဖို့ မသင့်ဘူး မဟုတ်လားကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ယူထားတဲ့လူကို ပြန်ထားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးထားပြီဟာပဲ”

မိုက်ကယ်မှာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ကာ၊ ဒစ်ဂဗီဘက်သို့ လှည့်

၍ -

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားကွာ ... ဒစ်”

ဒစ် -

“အို ... ဒါတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ထိုင်စောင့်ချင်စောင့်နိုင်တာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ငါတော့ ဒီကနေ့ အတော့်ကို ပန်းသွားလို့ အိပ်ချင်နေပြီကွယ့်။ ကဲ ... ဘယ်သူလိုက်မလဲ”

ဒစ်သည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝါးခနဲ တစ်ချက် သန်းလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“သော့ကို ယူပြီး ဝှက်များထားလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲ ... ဟီ ... ဟီ”

မိုက်ကယ် -

“မမိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ ... အိပ်ကြပါစို့”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေ့တွင် စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ကာ ရှိနေသဖြင့်၊ အိပ်၍ပင် ရုတ်တရက် မပျော်နိုင်သော်လည်း အိပ်ရာသို့ကား ဝင်ခဲ့ရလေ၏။

သို့နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် တလူးလူး တလွန့်လွန့်ဖြစ်ကာ ဘယ်ပြောင်း ညာပြန် အတွေးနယ်ချဲ့ကာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတော ကြံဆလျက်ရှိနေလေ၏။

မိုက်ကယ်လည်း ဤသို့ ဆိုးယုတ် ညစ်ပတ်သောအမှုကို ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု

မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ 'ဂတ်ဆီဩဂတ်စတတ်' လုပ်သည်ဟုလည်း မယူဆလိုပေ။ ထို့ပြင် ဒစ်ဂစ်ကိုလည်း စာရင်းထဲထည့်၍ မတွက်ခဲ့ မိုက်ကယ်၏ လက်ကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိခဲ့လျှင်လည်း သူ ယူထားသည်ဟု ထင်ချင်မှ ထင်ပေဦးမည်။ အကယ်၍သာ မလူးဝါးတားခေါ် အဖိုးတန်နီလာကြီးကိုပြန်မရလျှင် အစိုးဖြစ်သူ လေဒီမရန်သည် ပုလိပ်သို့ တိုင်မည်ကား မလွဲတည်း။ ပုလိပ်ဘက်သို့တိုင်၍ ပုလိပ်အရာရှိများ လာရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျှ အိမ်ထဲက ထွက်ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ အလွန်ရုပ်ဆိုး၍ ရှက်စရာလည်း ကောင်း၊ ဂုဏ်သရေလည်း ပျက်သည့်ကိစ္စကြီး တစ်ခု ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အရာရှိများ၏ မေးမြန်းပုံ၊ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် စေ့စပ်စွာ ရှာဖွေကြပုံနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ ယောက်ျားကလေးများသာမက အပျိုအရွယ် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသော အိုက်ဆိုဗယ်နှင့် ကလောဒီယာတို့ပါ သင်္ကာမကင်း ရှိနေမည့်အဖြစ်ဆိုးများကို အပ်ချည်အမျှင်တန်းသကဲ့သို့ တသိတတန်းကြီး စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရောက်တတ်ရာ ရာ စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် လေးနာရီသာ ထိုးခဲ့၏။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ကား ထိုကိစ္စမှာ မရှင်းမလင်းဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး စိတ်ကို တင်းလိုက်၏။ အကယ်ဆိုက ဤကိစ္စမှာ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားလျှင်လည်း သွားပေလိမ့်မည်။ နီလာကြီးကို လုထားသည့် လူယုတ်မာသည် သူ့လက်ထဲတွင် အချိန်တာရှည်စွာ မထားဝံ့ဘဲ ပြန်၍ ထားကောင်း ထားပေလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်၌ အစိုးညွှန်ကြားထားသော နေရာသို့ ပြန်၍ ရောက်ကောင်း ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ အစိုး ပက်ထရီရှာသည် ကြေးသေတ္တာကလေးထဲတွင် သော့ကိုထားခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ထိုသူသည် နီလာကြီးကို ပြန်ထားရန် စိတ်စောနေပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သော့သည် သေတ္တာကလေးထဲတွင် ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အသေအချာ သိရန်ကား ကိုယ်တိုင်သွား၍ ကြည့်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေမည်။ သို့မှသာ ဤကိစ္စကြီးအတွက် ရင်ထဲမှ အလုံးကျကာ ရှင်းလင်းသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် အိပ်နိုင်ပေတော့မည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ ထပြီးသော် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ ဖိနပ်စီးလေ၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းရှိ စင်ကလေးပေါ်၌ အရေးပေါ်သည့်အခါ သုံးရန်ထားသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းလိုက်ပြီးလျှင် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ အပြင်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ကား မြောက်ပေခန့်မြင့်သည့် စင်ကြီးတစ်စင်ပေါ်တွင် အစိုးက သော့ထည့်၍ထားမည်ဆိုသော ရှေးကြေးသေတ္တာဟောင်းကြီး ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ် သွားသော အချိန်၌ကား သေတ္တာထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အစိုးပင် သော့ကို မထည့်ဘဲထားလေသလော ... သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ပင် သော့ကို ယူ၍သွားလေပြီလောဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့လာနေသည်ကို ဝိုးတိုးဝါးတား တွေ့မြင်ရလေ၏။ ယောက်ျားပင် ဖြစ်စေ၊ မိန်းမပင်ဖြစ်စေ ထိုလာနေသည့် မီးမပါသဖြင့် ဝိုးဝါးမျှသာ မြင်နိုင်သော်လည်း သူကမူ မျက်နှာရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်ကိုင်၍ လာသော ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်က "ဂတ်ဆီဩ ... အေးချမ်းသော နံနက်ခင်းပါ" ဟု ထိုသေတ္တာအား ပြောင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ဟေ့ ... ဂျွန် ... မင်း သော့ရှာနေသလား"

ထိုအသံမှာ ဂတ်ဆီ၏ အသံ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ အသံပင်ဖြစ်၍နေလေသည်။

ကျွန်ုပ် က -

"အေး ... ဝိုးဇေ ... သေတ္တာထဲမှာ မရှိတော့ဘူး"

မိုက်ကယ်က -

"အင်း ... ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ သော့က ဒီမှာ ဂျွန်ရဲ့"

သို့ ပြောဆိုရင်း မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ သော့ကို မြှောက်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍သွားကာ -

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ဝိုးဇယ်"

ပြောင်လှောင်သည့်ဟန်ဖြင့် -

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ဂျွန်ဇယ်"

ရွံ့ရှာမှန်းတီးသော စိတ်များသည် ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ၍ သွားလေ၏။ အစစအရာရာတွင် အလွန် 'တော်' သည်ဟု ချီးမွမ်းခြင်း ခံရ၍ ဥပမိရပ်လည်း ကောင်းလှသဖြင့် 'ဝိုး' ဟုပင် လူအများက ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရသော ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီးမှာ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားလေသနည်း။

"ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာည ဖြစ်ပါစေ ... အစ်ကိုကြီးဇယ်"

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား နှုတ်ဆက်ကာ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ လှည့်၍ထွက်ခဲ့လေ၏။

မိုက်ကယ်ကမူ မည်သို့မျှ မဖြစ်သကဲ့သို့ "မင်္ဂလာ ည မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်္ဂလာနံနက်" ဟု ပြောင်၍ပင် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် အပြင်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ မီးခြစ်ခြစ်သံကိုလည်း ကောင်း၊ သော့ကို ဂျောက်ခနဲ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သံကိုလည်းကောင်း၊

သေတ္တာ အဖုံးပိတ်သံကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူသည် သော့ အသံမြည်မည်ကိုပင် မစိုးရိမ်တော့ဘဲ ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ပေနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဤပြဿနာကြီးမှာ ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ထွေထွေရာရာ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကြာမီ အိပ်မောကျ၍ သွားလေသတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြန်၍ဆုံမိကြသောအခါ နံနက်စာ စားရာသည့် ကိစ္စများကြောင့် အချိန်ကြာအောင် စကားပြောခွင့် မရဘဲ ရှိနေကြလေ၏။ ထို့နောက် ဂစ်ဒဗီ က -

“နန်းစင်ကျောက်တွေတော့ အခုချိန်လောက်ဆိုရင် အားလုံး နေ့စေ့ ၄၄ နေ့သားတကျ ပြန်ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ တံခါးကြီးလည်း ပိတ်နေတယ်ကွယ့်။ ငါတောင် ဆွဲစမ်းကြည့်ခဲ့သေးတယ်”

ကျွန်ုပ် -

“အို ... အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားပါပြီလေ”

ဩ -

“မင်း မြင်ခဲ့လို့လား ... ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မှောင်နေလို့ ဘာမှ မမြင်ရဘူးဆိုပါတော့”

ကျွန်ုပ်က -

“ဟင့်အင်း ... ငါ မမြင်ခဲ့ရသေးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူ့နေရာသူ ရှိနေမှာပဲ”

ဩ -

“အေးလေ ... ဒါတော့ မင်းသိမှာပေါ့”

ဒစ်ဂဗီ -

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ဂတ်ဆီ၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်း နောက်ထပ် မနက်စာ ပြန်စားနေရဦးမယ်”

ဩ -

“ဒစ်ဂဗီ ... မင်းဟာ အတော်လှူငါးဝတဲ့ အကောင်ပဲ”

ဩဂတ်စတတ်သည် ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်၏။

ဒစ်ဂဗီ -

“ဟေ့ ... ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က အတော်သတ္တိကောင်းနေပါကလား”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုသို့ပင် ထင်မိ၏။ ဩဂတ်စတတ်သည် ထိုမျှလောက် သတ္တိရှိ၍ ရဲတင်းပြီးလျှင်၊ ဤကဲ့သို့ စော်ကားသော စကားမျိုးကို ပြောရဲလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ မိုက်ကယ်ပြောသည့်အတိုင်း ဩဂတ်စတတ်မှာ မဟုတ်ဘဲနှင့် အစွပ်အစွဲခံရပြီးလျှင် သူ့အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်းရှိခြင်း ခံရသောကြောင့်သာ သူ၏စိတ်မှာ ပြောင်းလဲလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်၍လာတော့၏။

ထိုအခိုက်တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ကလောဒီယာနှင့် မိုက်ကယ်တို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြလေ၏။ ကလောဒီယာ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေပြီးလျှင် မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာမှာမူ အမူအရာ လုံးဝမရှိကင်းရှင်းနေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သစ်သားရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ကို ကြည့်ရသည်နှင့် တူလှ၏။ ကလောဒီယာသည် ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်၍ စကားပြောလိုက်သောအခါ အိုက်ဆိုဖယ်သည် ကလောဒီယာအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကလောဒီယာ က -

“အရိုးတစ်ယောက်တော့ ဆင်းမလာသေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို တီးလိုက်သကဲ့သို့ ဇွန်းနှင့် ခေါက်ရင်း -

“ဟင့်အင်း ... မလာသေးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်စားပြီးသာ - သွားစမ်းပါ ... နီလာကြီး အကြောင်းများမေးရင် ဘာမှ မသိဘူးလို့သာ ပြောလိုက် ... ကြားလား”

ကလောဒီယာ က - “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

ထိုအချိန်၌ မိုက်ကယ်သည် လင်ပန်းထဲမှ နို့ခွက်နှင့် ကော်ဖီခိုးကို တစ်ဖက်တစ်ခုစီကိုင်ကာ ယူလိုက်ပြီးနောက် ကလောဒီယာ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ လောင်းထည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖမ်းနိုင်သည့်ပြင်၊ သူ့လက်များမှာလည်း အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် တစ်ခုကား ထူးခြား၏။ သူက မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား ကျွန်ုပ်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူ့မြင်သွား၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့ ချာတိတ် ... ညက ကောင်းကောင်း အိပ်ရရဲ့ မဟုတ်လား”

“အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မက်တာကလဲ့လို့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ဗိုးရယ်”

“အင်း”

ဤတစ်ခွန်းသာ သူ့ ပါးစပ်မှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောက်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ထိုစကားသံမှာ သူ၏ မျက်နှာထားနှင့် မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိလှပေ။ သူသည် ကလောဒီယာ အနီးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ရာ ထိုအချိန်၌ကား အခန်းတွင်းသို့ အရိုး ပက်ထရီရာ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က အရိုးအား ကုလားထိုင်ကို ဆွဲပေးလိုက်၏။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ လေရာ အရိုးသည် ဆက်လက်၍ လျှောက်မလာသေးဘဲ၊ တံခါးနှင့်စားပွဲ အကြားတွင် ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက် ရုံနှင့်ပင် သူ မပြောမီ မည်သည့်စကား ပြောတော့မည်ကို သိရရှာပြီ။

ရိုး -

“ငါ အခုလာတာဟာ၊ မင်းတို့ အားလုံးဘယ်သူမှ ဒီကနေ့ အိမ်ထဲက ထွက်မသွားရဘူးလို့ ပြောမလို့ လာတာပဲ။ အေး ... အခုလို အချိန်မှာတောင် မင်းတို့ အထဲက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော် ကျီစား ပြီး နောက်ထားတာပါ။ တကယ်ခိုးချင်လို့ ယူထားတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြော ပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဝန်ခံလိုက်ရင်တော့ မင်းတို့သွားချင်ရာ သွားနိုင်တာပေါ့ အရှင်းသားပဲ”

မည်သူမျှ စကားမပြော၊ တုတ်တုတ်မျှလည်း မလှုပ်ကြချေ။ ကျွန်ုပ် သည် မိုက်ကယ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မိုက်ကယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ကြည့် လိုက်၏။

ရိုး -

“ကဲ ... ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူး ဟုတ်စ၊ ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီ။ နို့ပေမဲ့ ဗလူးဂါးတားကို ပြန်မရဘဲ၊ ဒီအခန်းထဲက ငါ ပြန်ထွက်သွားရရင်တော့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာတာဘူးဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာကြီး မှတ်ထား ကြပေတော့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူခိုးဟာ သူခိုးလို့ ခံရမှာပဲ”

သို့ပြောပြီးနောက် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ မိုက်ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းကောင်း နှင့်သာ ရပ်နေကြလေ၏။ လေဒီ ဗရန်ဒန်သည် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာအောင် အဖြေကြားရနိုးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

ရိုး -

“ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့ကို နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အဲဒါကိုပဲ သေသေချာချာ သတိထားကြ၊ အစေခံတွေဟာ ဒီကိစ္စကို ဘာမျှ မသိကြဘူး။ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အသိမပေးဘူး”

“မင်းတို့ ခြောက်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သစ္စာ ဖောက်၊ ကျေးဇူးကန်း၊ လူလိမ် ‘သူခိုး’ တစ်ယောက်ဆိုတာကိုလည်း တို့တစ် တွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ထိ လျှို့ဝှက်ထားရ လိမ့်မယ်”

မိုက်ကယ် -

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားကလေး လေးယောက်လို့သာ ပြောပါ အရိုးရယ်”

“အေး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုက်ကယ် ... မင်းတို့လေးယောက်ဟာ လည်း ငါပြောတဲ့ ခြောက်ယောက်ထဲမှာ ပါတာပါပဲ။ အေး ... နောက်ကို ငါ ပြောမယ့် စကားလုံး ရွေးဖို့လာရင်တော့ မင်းရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဉာဏ်ပညာကို ထောက်ထားပြီး မင်းအကူအညီကို တောင်းရမှာပါပဲ”

ဩ -

“ကျွန်တော် သဘောကတော့ မင်းတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်လို့တောင် ပြောဖို့ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဩဂတ်စတတ်မှာ အတော်ပင် ရောင့်တက်လာ၍ ဤကဲ့သို့ ပြောစုံ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရိုး -

“ဟေ့ ... မင်းပါးစပ် ဝိတ်ထားစမ်း ဂတ်ဆီ၊ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ၊ အစေခံ တွေကို ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အသိမပေးရဘူး ကြားလား။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောရဘူး။ ပုလိပ်ရုံးသတင်းထောက်တွေက ဒီသတင်းကို ရသွားပြီး မင်းတို့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ သတင်းစာ တွေထဲမှာ ဝေဝေဆာဆာ ပါလာတဲ့အထိဆိုပါတော့”

ထို့နောက် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ မျက်နှာများကို စက် ဆုပ်သော အမူအယာနှင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြန်လေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌မူ သူ၏ အကြည့်မှာ မိုက်ကယ်ဘက်မှ စပြီးလျှင် ဩဂတ်စတတ်ဘက်တွင် အပြီးသတ်လေ၏။

ဆက်လက်၍ -

“အဲဒီတော့ မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ ဒီအိမ်ထဲက အပြင်မထွက်ကြဘဲ အခုနေကြတဲ့ တို့ရဲ့တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောကြဖို့ဘဲ”

တစ်ဖန်ဆက်လက်၍ -

“အေး ... နို့ပေမဲ့ စုံထောက်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ပုလိပ်ဘက်ကို ဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်သလိုပေါ့ကွယ်။ သင်းအုပ်ဆရာတော့ ဖျားနေပြီ။ အဲ့ဒါကိုလည်း ငါ ဘာမှ မအံ့သြပါဘူး”

သို့ပြောပြီးနောက် အရိုးသည် တံခါးဆီသို့ လှည့်၍လျှောက်သွားလေ၏။ သို့သော် တံခါးကို မဖွင့်သေးမီ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ လှည့်ပြီးလျှင် -

“မင်း ဘာများ ပြောချင်သေးသလဲ မိုက်ကယ်”

မိုက်ကယ် -

“မိန်းကလေးတွေကို ဒီအထဲက ဖယ်ထားလိုက်ပါ အရိုးရယ်။ နို့ပြီး ဩဂတ်စတတ်ကိုလည်းပဲ ဖယ်လိုက်ပါ”

ရိုး -

“မင်းကော ဘာပြောချင်သလဲ ဒစ်ဂဗီ”

“ဟင့်အင်း အရိုး ... ဘာမှ မပြောနိုင်လို့ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် ခင်ဗျား” ကျွန်ုပ်သည် ဒစ်ဂဗီကို ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဂျွန်ကော”

“ပြောစရာ မရှိပါဘူး အရိုး။ ဒါပေမဲ့ မိုက်ကယ် ပြောတာကိုတော့ လေးလေးနက်နက်ကြီး ထောက်ခံတယ်လို့ ပြောလိုပါတယ်”

“ဩဂတ်စတတ်က ...”

“ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

စကားကို ဖြတ်လျက် -

“ကောင်းသကွယ်။ အကူညီရသဟေ့”

“ကလောဒီယာကော”

“ပြောစရာမရှိဘူး အရိုး”

“ဆိုက်ဆိုဖယ်ကော”

“မရှိပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ အရိုးရယ် တစ်နေ့လောက်တော့ ဆိုင်းပြီး ...”

ရိုး -

“ဘာလဲ ညည်းက သူမိုးကို ပစ္စည်းထုခွဲနိုင်အောင် အချိန်ပေးချင်လို့

လား”

အရိုးသည် တံခါးရှက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်စ ... ကိုင်း ... ကောင်းပြီ”

အရိုးသည် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်၍ ဝိတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ရှုပ်စရာများသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ရာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။ နောက် နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ အခန်းတွင်းသို့ ဒစ်ဂဗီဝင်လာသည်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်၍ နိုးလေသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ကား စာတစ်စောင်ကို ကိုင်ထား၏။

ကျွန်ုပ်က တစ်ချက်သန်းလိုက်ပြီးနောက် -

“ဘာများ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲကွ”

ဒစ်ဂဗီ က -

“တို့များဟာ ကိုယ့်အစွမ်းအစကို အားကိုးပြီး မိုးကို ကူညီဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ရလိမ့်မယ်ဟေ့၊ မိုးတော့ ထွက်သွားပြီလေကွယ်။ ဒီစာကို ဒေးမစ်ပေးထားခဲ့တယ်။ သူ့စာထဲမှာတော့ နီလာကြီးကို သူမိုးထားတဲ့အတွက် ပုလိပ်အရာရှိတွေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့လို့ ဆိုတာပဲ”

ကျွန်ုပ် -

“ဘာ”

ဒစ်ဂဗီ -

“စာပဲ ဖတ်ကြည့်လေကွာ ရော”

ဒစ်ဂဗီသည် စာကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်လေ၏။ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

ငါ့ညီ ချစ်-ဒစ် ... ငါ ဒီစာ မင်းကို လေးနာရီမှာ ပေးပါလို့ ဒေးမစ်ကို ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာဆိုရင် ငါဟာ ငါသွားချင်တဲ့ ခရီးကို အတော်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဗလူးဝါးတား နီလာကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ အရိုးကို မင်း တဆိတ်ပြောလိုက်ပါကွယ်။ ပုလိပ်ဘက်က လာရင်လည်း ငါဟာ ငွေရေး ကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲ အတော်တွေ နေတာ မင်းသိတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီတစ်ကြိမ်သာ ငါဟာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကျူးလွန်ဖူးပြီ၊ အပေါင်းအသင်း (မင်းနဲ့ ဂျွန်ဆိုပါတော့) မကောင်းတဲ့

အတွက် ကျူးလွန်တာ ဖြစ်မှာပဲလို့ မင်းထင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။
ချာတိတ်ကောင်လေး (ဂျွန်) ကို ဂရုစိုက်ပါကွယ်။ နောက်ပြီး ငါက သူ့ကို
လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်လို့လဲ ပြောပြပါ။ နောက်ကို မင်းဆီ
ငါ့လိပ်စာပို့လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြောမှာ မဟုတ်
ဘူးလို့ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ယုံကြည်လို့ ပို့လိုက်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစေချင်
တယ်။ အခု ဘယ်သူနိုးတယ်ဆိုတာသိပြီးတဲ့နောက်မှာ အစစအရာရာ
ခါတိုင်းလိုပဲ ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်
ကွယ် ဒစ်ရယ်။ ကလော့ဒီယာကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ...

သင်၏အစ်ကိုချစ်
မိုက်ကယ်

ထိုည ညစာစားပွဲသည်ကား ထူးခြားကောင်းမွန်လှပေရာ၊ ထိုပွဲတွင်
အိုက်ဆိုဗယ်က ကလော့ဒီယာ၊ ဂတ်ဆီ ဩဂတ်စတတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သာ
ရှိနေကြ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် အိုက်ဆိုဗယ်သည် စန္ဒယားကြီးကို တစ်ယောက်
တည်း စိတ်မပျံ့တပါနှင့် တီးလျက်ရှိ၏။ ကလော့ဒီယာကား မီးဖိုကိုသာ စိုက်၍
ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒယားကြီးဆီသို့ လျှောက်
သွားပြီးလျှင် ၎င်း အနီးတွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။

ကလော့ဒီယာ က -

“အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ် ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်နော်”

အိုက်ဆိုဗယ် -

“အစ်ကိုလတ် ဒစ်ဂဗီကော”

ကျွန်ုပ် -

“ငါ မသိဘူး”

လော -

“တကယ့်ကို မသိဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က -

“တကယ့်ကို မသိဘူး။ သူတို့ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါဖြင့်

စိတ်ကူးလို့တောင် မရပါဘူးကွယ်”

အိုက် -

“သူတို့ ဝင်လာရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

ထိုအခိုက် ကလော့ဒီယာသည် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး
နောက် -

“ငါ ဒီအခန်းထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူးကွယ်” ဟု ပြောဆိုကာ အခန်း
ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးစဉ် ကျွန်ုပ်သည် တမင်သက်သက် မကြည့်
လိုက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာထားမှာ အတော်ပင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရ
ဟန်တူ၍ မျက်ရည်စများကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ တံခါးကို ကျွန်ုပ်ပိတ်နေစဉ်၊
အိုက်ဆိုဗယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း နီဆေလျက်ရှိသော မျက်လုံးပြာကြီးများ
ရွှေရောင်တောက်ကာ ဖွာရယာ ကြံ၍ဝင်းနေသော ဆံပင်များနှင့် လှပချိုအေး
သော မျက်နှာထားတို့မှာ အလွန်ပင် ချစ်စရာ ကောင်း၍နေ၏။ မည်မျှလောက်
သိမ်မွေ့၍ မည်မျှလောက် ချစ်စရာကောင်းသည်ကိုမူ မပြောတတ်အောင်ပင်
ရှိတော့၏။

အိုက်ဆိုဗယ်သည် သူ၏ နူးညံ့နီရဲလျက်ရှိသော လက်များကို ကျွန်ုပ်
ရင်ပတ်ပေါ်၌ တင်လိုက်ရင်း ‘ဂျွန်နီ’ ဟု ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို
စိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“ငါ မင်းကို တစ်ခုမေးချင်တယ်နော်။ မေးမယ့် မေးခွန်းကတော့
အင်မတန် မိုက်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပေါ့ကွယ်။ ဒီတစ်ခါတည်းပါနော် ... နော်။
နောက် မမေးတော့ပါဘူး။ မင်း ဘယ်လို ဖြေမယ်ဆိုတာ သိပြီးဖြစ်ပေမဲ့ မင်း
ပါးစပ်က ပြောတာကို ကြားချင်လို့ပါကွယ်”

“မေးလေ ... မေးနိုင်ပါတယ်”

“မင်းစိတ်မဆိုးဘူးနော် ... ဂျွန်နီ”

“အို ... ငါ ဘယ်တုန်းကများ မင်းကို စိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ အိုက်ဆိုဗယ်
ဆိုးကော ဆိုးနိုင်ပါ့မလားကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် အတန်ကြာမျှ တစ်စုံတစ်ရာ နှုတ်မှ မပြောသေး
ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“ဗလူးဝါးတားကို မင်းများ ယူထားမိသလား ဂျွန်”

“မယူရပါဘူးကွယ် ... ငါ မယူပါဘူး”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပွေ့ဖက်ကာ အသာ
အသာ ဆွဲယူလိုက်၏။ အိုက်ဆိုဗယ်သည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်၏
လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟီးလေးခို၍ ဖက်ထားကာ ကျွန်ုပ်ဆွဲရာသို့
အလိုက်သင့်ပါလာရကား ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နှင်းဆီပွင့်ဖက်ကလေးနှင့် တူလှ
သည့် နှုတ်ခမ်းနီကလေးကို နမ်းရှုပ်စုတ်ယူလိုက်မိလေ၏။

အိုက်ဆိုဗယ်မှာ မျက်ရည်များ တထွေထွေ ကျလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား ပွေ့ချိုလိုက်ပြီးလျှင် ဆိုဟာတစ်ခုပေါ်၌ ချထားလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် 'ငါ သူ့ကို ချစ်မိနေပါပြီကော' ဟု ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ စင်စစ်သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ယခုမှသာမဟုတ် အမြဲပင် ချစ်ခင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကစားဘက်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်သာ ဘဝခရီးတွင် ခရီးသွားဖော်သွားဖက်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်ခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ သူ့အား ကျွန်ုပ် ချစ်မိသည်မှာ နီလာကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကိစ္စကြောင့်ပေလော့ မပြောတတ်ပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် နီလာကြီး အခိုးခံရသည်ကိုပင် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ရပေတော့မည်။

“အချစ်ရေ ... ဆို အချစ်ရေ ... အချစ်ကလေးရယ်၊ မင်း ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လား ... ဟင်။ အိုက်ဆိုဗယ် အချစ်ကလေး။”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်လာကာ ဤသို့ မေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် အိုက်ဆိုဗယ်သည် နှုတ်ဖြင့် မဖြေ၊ မျက်ရည်များ ဝဲလျက် ရှိနေသည့်အကြားမှ ပြုံး၍ဖြေလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ သူ့အား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားလိုက်မိလေပြီ။

“အင်း ... အခုမှ ငါ့ကို ချစ်သလားတဲ့ ဟင်။ မင်းဟာ ငါ့အသက်ပဲကွယ်။ ငါကလေးဘဝကတည်းက မင်း ပြောသမျှ လုပ်သမျှတွေကို သဘောကျပြီး မင်းကို ချစ်လာခဲ့တယ်”

“မငိုပါနဲ့ကွယ် ... တိတ်ပါတော့”
ရှိုက်လျက် -

“ငါ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုတာပါကွယ်။ မင်း မယူဘူးလို့ အခု ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းမယူဘူးဆိုတာ ငါသိရတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါယူတယ်လို့ မင်းထင်ရသလဲ”

“ငါကတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။ ဖြစ်ရတာက မင်းတစ်ယောက် တည်းလည်း စားပွဲနားမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား ဂျွန်။ ပြီးတော့ မိုက်ကယ်က မိတာလည်း မင်းပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါ ညတုန်းကလည်း မင်းအောက်ဆင်းသွားတာလည်း ငါမြင်လိုက်ရသေးတယ်။ ဒီအခါတုန်းက နီလာကြီးကို မင်းပြန် ထားမလို့ ဆင်းသွားတယ်ပဲ ငါထင်မိတယ်”

အိုက်ဆိုဗယ် - “ငါ့ကို မြင်တယ် ဟုတ်လား”

“အေးကွယ် အဲဒီတုန်းက ငါနီးနေပြီး ငါ့အခန်းတံခါးပေါက် အောက်ဖက်မှာ ခိုဝှဲခနဲ မီးရောင်ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း တံခါးဖွင့် ထွက်ခဲ့ပြီး လက်ရန်းပေါ်က ကျော်ကြည့်လိုက်မိတယ်”

“ငါက နီလာကြီးဟာ သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်နေမလားလို့ သွားကြည့်တာပါ။ နို့ပြီး မိုက်ကယ်က ငါ့ကို မိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း ဓာတ်မီးတွေ ငြိမ်းလိုက်တုန်းက မိုက်ကယ်ကို ငါမိတာပါ။ တို့နှစ်ယောက်စလုံးထဲက ဂတ်ဆီကို မိရောလို့ ထင်နေတာ လက်စသတ်တော့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဖမ်းကိုင်မိရက်သား ဖြစ်နေကြတယ်”

“အဲဒီတုန်းကများလေ ငါ့မှာ စိတ်ညစ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းလိုပဲ ထင်စရာအကြောင်းတွေက များနေတာကို ကွယ်။ ဒါနဲ့တောင် သူမယူတာ သိလျက်နဲ့ ဂတ်ဆီကို စွပ်စွဲချင်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်ပြီး နီလာကြီးဟာ တကယ်ပဲ အခိုးခံရတယ်လို့ ထင်ပြန်တဲ့အခါမှာလည်း ငါဟာ အငြိမ် မနေနိုင်တော့ဘူးဟေ့။ ကျီစားထားတယ်လို့ တို့များ ထင်နေရတုန်းကတောင်မှ အတော်ပဲ အရပ်ဆိုးနေပြီကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် မျက်ရည်များကို တစ်ချက် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“အခုတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ဆို ... ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ငါ့အတွက် ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူး။ မင်းကသာ ငါ့ကို အမြဲချစ်နေမယ် ဆိုရင်လား တခြားကို ငါ ဂရုစိုက်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ မင်းငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲနော်”

ကျွန်ုပ်သည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ နှုတ်ဖြင့် ဖြေရသည်ထက် လွယ်ကူသော နည်းမျိုးဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကား လောကကြီးကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့ကြလေပြီ။

အချိန်မည့်မျှ ကြာသွားသည်မသိ၊ ခြေသံကြားရပြီးနောက် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရမှ သတိရလာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် သူနှင့် ခပ်ခွာခွာ နေလိုက်ရလေသည်။ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီးနောက် ဒေးဗစ်ဝင်လာသောအခါ အိုက်ဆိုဗယ်မှာ သီချင်းစာအုပ်ကို သိမ်းဆည်းလျက် ရှိနေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ခါးပိုက်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို လှန်လှောကာ ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက်ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေ”

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ကို အခု စကားပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား ဒေးဗစ်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏကလေး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်တာပါ ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အတူ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလေရာ သူသည် တံခါးကို ဝိတ်လိုက်ပြီးနောက် စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်အား ပေးလေသည်။

“မစ္စတာ ဒစ်ဂဇီက ဒီည ၁၀ နာရီမှာ ဒီစာ ဆရာ့ကို နှစ်ယောက်ချင်း ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ မှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး ... ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့။ အေးဗစ်” ဤသို့ ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်သောက်သည့်အခန်းကို သွားရင်း စာကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ညီချစ်ညွန့်”

အခု ဒီစာ မင်းလက်ထဲ ချောချောမောမော ရောက်လိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ ကလောင်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရေးလိုက်တယ်။ ငါဟာ ဘောင်းဘီကြယ်သီးတစ်လုံးပဲ အဖိုးတန်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ အတော်ကြီး စဉ်းစားပြီးတော့၊ မင်းတို့အားလုံးကို ဆက်လက်လှည့်စားမနေတော့ပါဘူး။ ငါ့ အဖြစ်အတွက်နဲ့ မဆိုင်သူ မခံပါရစေနဲ့လို့ တစ်ခါတည်း စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ငါတော့ ငါနဲ့ အမြဲအမှားဘက် နောင်ကြီးကို တွေ့အောင် ရှာပြီးတော့ သူ့ ရှေ့မှာ ခူးထောက်ပြီး ‘နောင်ကြီးရယ်၊ ငါဟာ မင်းရှေ့မှာပဲ အမှန်တော့ မှောင်ထဲမှာ ဖြစ်တယ်။ အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ကြိုက်သလို ပြုပါတော့လို့’ တောင်းပန်ဖို့ ထွက်သွားပြီ။ ဘယ်သူမှ ငါဘယ်လောက်ရှက်ရတယ်ဆိုတာကို သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ အစက မသိခဲ့ဘူး။ ဒီစာကို မင်းရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ဟာ ငါ့သွားလိုတဲ့ ခရီးကို အတော်ပေါက်နေပြီကွယ်။ မိုက်ကယ်ရဲ့ မွန်မြတ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ အမူအရာဟာ ငါ့အသည်းနှလုံးကို ချေမှုန်းခဲ့တယ် ဆိုတာသာ အရိုးကို မင်း တစ်ဆိတ်ပြောပြလိုက်ပါကွယ်။ ငါတော့ အသည်းနှလုံးကို ချေမှုန်းရုံသာမကဘူး။ လည်ပင်းကိုပါ လိမ်ချိုးပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်။ သူဟာ ငါ့အတွက် ဒီလိုတန်ဆာခံ လုပ်သွားတာကို ငါတော့ဖြင့် ကြည့်မနေရင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ လန်ဒန်ရောက်မှ အရိုးဆီကို ငါ စာရေးလိုက်ဦးမယ်။

တကယ်လို့များ နီလာကြီး ပျောက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ မင်း သက်သေခံရ

မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တရားခံအဖြစ်နဲ့ အစစ်ခံရမယ်ဆိုရင် တရားသူကြီးကို လေ၊ ငါဟာ လူပျော့တစ်ယောက် ဖြစ်ပေတဲ့ အမြဲတမ်းဆိုးနေသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်။ ငါဒီလို ဖြစ်ရတာလည်း စီးကရက်တွေ သောက်လွန်းလို့ သတင်းစာပဟေဠိပြိုင်ပွဲတွေ ဝါသနာပါ လွန်းလို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါကွယ်။ မှီပြီးတော့ အချိန်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါဟာ အနည်းဆုံး ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပတ်ကို သို့လင် ၃၀ လောက်ရအောင် အလုပ်ကြမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပြီး၊ ရွှေဒဂါးသုံးသောင်းရအောင် စုစုပြီး တဲ့နောက် အရိုးကိုပြန်ပေးပြီး ကိုယ့်အသေရေ ကိုယ်ဆယ်မယ်ဆိုတာ ... မင်း သိတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါကွယ်။

ငါ့ဆီက လိပ်စာကို ရလျှင်ရခြင်း၊ မင်းတို့ဆီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာကို သိရအောင် စာရေးလိုက်ပါ။ ငါ့လိပ်စာကိုတော့ မင်းက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိစေဘဲ လျှို့ဝှက်ထားပါနော်။

မင်းလည်း ကောင်းကောင်းနေပါကွယ် ငါ့ညီရယ်။ ငါ့မှာ မင်းတစ်ယောက်သာ အားထားစရာ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ကွယ်။ ငါဟာ တကယ်ပဲ နီလာကြီးကို ခိုးတယ်ဆိုတာကို လူတွေသိအောင် လုပ်ဖို့ကိုလည်း အမြဲ သတိရပါကွယ်။ ငါဟာ တကယ်ပဲ ‘ဗိုး’ ကို ငါ့အတွက်ဝင်ပြီး စားခုတ်ရာမှ လက်မလျှို့စေချင်ဘူး။

သူ့ဆီက စာနောက်ထပ်ရရင်လည်း ငါဟာ ငါ့အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြီး ထွက်သွားပြီဆိုတာကို သူ့ဆီကို ချက်ချင်း သံကြိုးရိုက် အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ဒါမှ သူဟာ ဗရန်ဒန် အဖတ်အိမ်ကို ပြန်လာနိုင်ပြီးတော့ သူဟာ သူ့ခိုးအစစ်ကို ကာကွယ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်။ အိုက်ဆိုဗယ်ကို သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။

သင့်၏အစ်ကို
ဒစ်ဂဇီ

စာကို ဖတ်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မှာ အချိန်အတန်ကြာ အိုက်ဆိုဗယ်ကို ပင် သတိမရနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏ လက်ထောက်ဗိုလ် ‘လင်ဖတင်ဒင်’ တို့မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့ ဖြစ်ကာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်လျက်ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်တွင်း၌ အေးချမ်းသာယာစွာ စည်းစိမ်ခံ၍ နေသည်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် မသင့်လျော်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ အလေ့အကျင့်နှင့် ‘ညဉ့်’ တို့ကလည်း ထိုသို့ မနေနိုင်စေရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့်

ဒစ်ဂစ်တယ်စာကို ဖတ်ပြီးနောက် နှစ်မိနစ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည့် အကြောင်းနှင့် အိုက်ဆိုဗယ်အား ပြောသင့်မပြောသင့် ပြဿနာ အသေးအဖွဲ့ ကလေးများသာ ဆုံးဖြတ်ရန် ကျန်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ပြဿနာတစ်ခုကား၊ ကျွန်ုပ် ဂရုတစိုက် မကြံစည်ဘဲ အလိုအလျောက် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် အလိုအလျောက် စဉ်းစားမိ၏။ မိုက်ကယ် အိမ်မှ ထွက်ပြေးပြီဟု သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပြင်သစ်နယ်ခြားစစ် (French Foreign Legion) အကြောင်းနှင့်တကွ ထိုစစ်တပ်တွင် ပါဝင်သော ကံကို ယုံကြည်အားကိုးကာ စွန့်စားလိုက်ပါကြသည့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ စစ်သားများအကြောင်း၊ ပုံဝတ္ထုသဖွယ် ၎င်းတို့၏ ထူးထူးခြားခြား စွန့်စားပုံများအကြောင်းကိုသာ အစဉ်သတိရလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာ 'မရန်ဒန်အဖတ်' အိမ်ကြီးသို့ တစ်ခါတစ်ခါ ရောက်လာတတ်သော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပြင်သစ် အရာရှိကလေးတစ်ဦးကိုလည်း အမှတ်ရမိ၏။

ထိုအရာရှိကလေး ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကား 'အယ်လဂျီးရီးယား' 'မော်ရိုကို' နှင့် 'ဆဟာရား' နယ်များတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းများ၊ စစ်သားများ မည်သို့ နေထိုင်ရပုံ၊ မည်သို့ ရဲရဲခုံခုံ အသက်စွန့်၍ တိုက်ခိုက်ကြပုံနှင့် ညတိုက်ပွဲများအကြောင်းကို နားထောင်၍ မပြီးလောက်အောင် စိကပတ်ကိုး ပြောပြလေ့ရှိ၏။ သူ၏အမည်မှာ 'ဟင်နရီ ဒါဗိုးဂျီးလေး' ဖြစ်၏။ တစ်ခါသော် သူပြန်သွားပြီးနောက် မိုက်ကယ်က "ငါတော့ အီတန်ကောလိပ်က ထွက်ရင် ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားတပ်ကို ဝင်မယ်။ နောက်ကော်မီရှင်ရအောင်လုပ်ပြီး၊ သူ့တပ်မှာ ရအောင်ကြမယ်" ဟု ပြောလေရာ သူ့အကြံကို ကျွန်ုပ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြ၏။

မိုက်ကယ်သည် သူပြောခဲ့ဖူးသော စကားကို သတိရချင်ရပေမည်လော မပြောတတ်ပေ။ သို့မဟုတ် သတိရပြီးလျှင် စွန့်စား၍ နာမည်ကျော်ကြားရန် ပြင်သစ်နယ်ခြား စစ်တပ်သို့ဝင်ရောက် နေလေပြီလော။ မိုက်ကယ်ကား ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုက လုပ်မည့်လူစားမျိုး ဖြစ်၏။ ဒစ်ဂစ်လည်း အဘယ်သို့သွားလေပြီနည်း။ ဒစ်ဂစ်သည်လည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုက လုပ်မည့်လူစားမျိုးများ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ မည်သို့ပြုလုပ်ရပေမည်နည်း။ အစ်ကိုများ နောက်သို့ ငယ်စဉ်ကပင် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ကာ သူတို့၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ကိုပင် ယူရ

လေမည်လော။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုက ပြုလုပ်မည့် လူစားမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ပထမဦးစွာ ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲတစ်ခုမှာ အိုက်ဆိုဗယ်အား ချစ်မိပြီဟု သိလိုက်သည့် မရှေးမနောင်အချိန်၌ပင် သူနှင့် ခွဲခွာရတော့မည့်အကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုအချက်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် အခက်အခဲဆုံးသော အချက်၊ စိတ်အား အလျှော့စေဆုံးသော အချက်ဖြစ်၏။ ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အခက်အခဲပေတည်း။ သို့သော် သူ့အား ချစ်မိပြီဟူသော ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသည့် အသိဉာဏ်ကြောင့် ခံစားရသည့် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်တက်ကြွမှုတို့ကပင်၊ သူ့အား စွန့်ခွာအောင် ဖန်တီး၍ ပေးသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သူနှင့် ခွဲခွာရသဖြင့် မပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ညူးရမည်မှန်သော်လည်း စိတ်ကူးယဉ်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်အတွက် နှစ်လို့ဖွယ်သော စိတ်ညစ်ညူးစရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ဗလာနတ္ထိရှိနေသူ၊ သူတစ်ပါးအား မှီခိုကပ်ရပ်နေသူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်အား ဖေစပ်ကြောင်းလမ်းချင်လပ်ထပ်ချင်၍လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၂၀ အိုက်ဆိုဗယ်က ၁၉ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်က နာမည်ကျော်ကြား စစ်သားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ပြန်လာသည်အထိ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ကတိမပျက်ဘဲ ဆက်လက်ချစ်ခင်နေကြရန်သာ ရှိတော့၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဤအိမ်ကြီးမှ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားတော့မည့် အကြောင်း အိုက်ဆိုဗယ်အားပြောကာ သွားခါနီးတွင် ချစ်တင်းနီးနော့၍ သွားရလျှင် ကောင်းရလေမည်လော၊ သို့မဟုတ် ထွက်သွားပြီးနောက်မှ အကျိုးအကြောင်းကို စာရေး၍ အကြောင်းကြားရလျှင် ကောင်းလေမည်လော ... ဤအချိန်မျိုး၌ပင် သူ့ဘက်မှနေ၍ စဉ်းစားနိုင်ပြီးလျှင် သူ့အကျိုးကို ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ စာရေးလျှင်ကား စာထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အဆင်မသင့်သဖြင့်သာ အခိုက်အတန့်ကလေးမျှ ခွဲခွာနေကြောင်း ရေးသားဖော်ပြနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကိစ္စမှာ ဆုံးဖြတ်သွားလေသည်။

သို့ဖြစ်ရကား အိမ်မှ မည်ကဲ့သို့ ထွက်ရမည်ဟူသော ပြဿနာ တစ်ခုသာ စဉ်းစားရန် ကျန်တော့၏။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရောက်အောင် သွားရန်လည်းကောင်း၊ ပါရစ်မြို့တွင် ရက်အနည်းငယ်ခန့် နေထိုင်သုံးစွဲရန်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၌ငွေနှင့် အဝတ်အစားများ လိုပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်တွင် နာရီလက်ကြယ်သီး၊ ရုပ်ကြယ်သီး၊ ရွှေစီးကရက်ဘုနှင့် ရွှေကွပ်ခဲတို့ စသည်တို့

လက်ရှိရှိနေသေးသဖြင့် ဤစရိတ်ကေများအတွက် ရံ့ငွေ ရနိုင်လောက်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ယခုလက်ထဲတွင် ဒန်လန်မြို့သို့ သွားစရိတ်အတွက် လုံလောက် သည်ထက်ပင် ပို၍နေသေး၏။ လန်ဒန်ရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချလျှင် နောက်ထပ် ငွေရနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

အခြားသူများ မရိပ်မိစေရန် နံနက်စာ စားပြီးနောက် ၁၀ နာရီ မိနစ် ၄၀ ရထားနှင့် 'အိပ်စိတာ' သို့သွားမည်။ အိပ်စိတာမှတစ်ဖန် ၁၁ နာရီ ၅၄ မိနစ် ရထားကို ဆက်လက်စီးသွားလျှင် လန်ဒန်သို့ ညနေ ၃ နာရီ အချိန် လောက်တွင် ရောက်လိမ့်မည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပြင်သစ်သို့ ကူး၍ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုပြီးနောက် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် စစ်ထဲသို့ ဝင်မည်။

ကျွန်ုပ်ကား အစ်ကိုများ လုပ်သမျှကို လိုက်၍လုပ်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လည်း ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် အဖမ်းအဆီးခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ မိတ်သဟာဓွေမျိုး ညှာတီများအား မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲလောက်အောင် ရှက် လှသဖြင့် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလာသော 'သူခိုး' ၏ အမူအရာကိုလည်း အခြား သူများ ယုံလောက်အောင် လုပ်ပြရမည်ဖြစ်လေသည်။

[၃]

ကျွန်ုပ်ကား မီးရထားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါ သွားလျက် ရှိနေလေ ပြီ။ 'ပါရစ်' မြို့မှ 'မာဆေး' မြို့သို့ အသွားခရီးမှာ အလွန်ပင် စိတ်ဒုက္ခရောက် ၍ ပင်ပန်းပြီးငွေဖွယ်ကောင်းသော ခရီးဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ပြင်သစ် နယ်ခြားစစ်တပ်သို့ ဝင်ရန် အမည်စာရင်း တင်သွင်းထားသူတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ မီးရထားစီးလက်မှတ်နှင့် ဝရမ်းစာကို မြင်ရ၍ သိသောအခါ မီးရထား ဂါတ်ဗိုလ်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်မဟု ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လိမ္မာပါးနပ်လှသော ထောင်မှူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ၏ ရာထူးဂုဏ်ကို ဟန်တပြုလုပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို အခြားခရီးသည်များ သိလေအောင်လည်း ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် မှာ အကယ်ပင် အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်၊ ထောင်ထွက်တစ် ယောက်တည်း မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် ပြင်သစ်နယ်ခြားစစ်တပ်သို့ ဝင်မည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည် ဟု ယူဆလေသလော မပြောတတ်ပေ။

ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သော 'မာဆေး' မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဂါတ်ဗိုလ်သည် ကျွန်ုပ်သွားရောက် သတင်းပို့ရမည်ဖြစ်သော ပြန်တန်းဝင် မဟုတ်သည့် အရာရှိ (တပ်ကြပ်ကြီး) ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လံရှာဖွေပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်အား ထိုတပ်ကြပ်ကြီးလက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရှာဖွေရ

မည် ဒုက္ခတစ်မျိုး ငြိမ်းသွားတော့၏။ သို့အပ်စဉ်အခါ၌လည်း ဂါတ်ဗိုလ်သည် သူ့တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးအတွက် အထူးကြိုးပမ်းခဲ့သူတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြင့် “ဟောဒီမှာမျိုး ခင်ဗျား လျှောက်အိမ်အတွက် နောက်ထပ် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်” ဟုပင် ပြောလိုက်ချေသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် တပ်ကြပ်ကြီး၏ ပခုံးကို အတော်သဘောကျမိ၏။ သူသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုမည်းနေကာ သံမဏိတမျှ ခက်ထန်တင်းမာလှသော်လည်း ရက်စက်ဆိုးညစ်မည့် ဟန်မျိုးကားမရှိပေ။ သို့သော် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် ထူးထူးခြားခြားကြီး ရှိလှသည်ဟုလည်း ထင်လိုက်မိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား လက်အောက်ငယ်သားတစ်ဦးကို တွေ့သည့်အခါ ပြုမူဆက်ဆံပုံမျိုးဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးသော် ပြင်သစ်စကား ပြောတတ်သလောဟု မေးကာ ဆိုင်ရာစာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပြရန်ပြော၏။

ကျွန်ုပ်၏ စာရွက်များကို ကြည့်ပြီးသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးက - “ဟာ ... နောက်ထပ် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်မိလေ၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် -

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ် သိရသလောက် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား သူ့နောက်သို့ လိုက်ရန် ပြောပြီးနောက် ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။ ဤနေရာတွင် မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ မုချရှိရမည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မကြာမီ လေးငါးမိနစ်အတွင်း သူတို့နှင့် တွေ့ရပေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကျွန်ုပ်မှာ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိလေ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဘူတာရုံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် စည်ကားလှသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားရာ လေကလေးကလည်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည့်ပြင်၊ နေရောင်ခြည်ကလေးကလည်း ခပ်နွေးနွေးရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်၍လာလေ၏။ ထိုအခါ တိတ်ချက်သား ကောင်းလှသော တပ်ကြပ်ကြီးအနီးတွင် ကပ်၍လျှောက်ခဲ့ရာမှ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုသိလျှင်သိခြင်း ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သော စကားများအရ ကျွန်ုပ်၏ အရင် မကြာသေးမီက အခြားအင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ မုချရောက်ရမည်ဟု တွက်ကိန်းချခဲ့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဤအကြောင်းကို မေးလိုလှသဖြင့်လည်း ပါးစပ်

ယားနေ၏။ သို့သော် သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ စကားပြောချင်ဟန် မတူသဖြင့် ရုတ်တရက် မမေးဝံ့သေးဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ သူနှင့် စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍လာသဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်ရလေတော့၏။

“မွန်ဆီယာ ... တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ တပ်သားသစ်တစ်ယောက်နဲ့ ဝိုင်အရက်သောက်လေ့ မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်သားသားနားနားရှိသော ‘ကစီးခေါ်ပျော်ပွဲစားရုံကလေး တစ်ရုံရှေ့သို့ ဖြတ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်သောက်လိမ့်မလဲကွယ့် လူသစ်ကလေးရဲ့၊ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားတာကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူး။ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ နို့ပြီးတော့ သူ့ကို မွန်ဆီယာလို့လည်း မခေါ်ရဘူး။ သူ့မှာ ရာထူးအဆင့်အတန်းက ရှိနေလေတော့ သူ့ကို စကားပြောတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုပြီးတော့မှ ပြောရတယ်။ တချို့ တပ်ကြပ်ကြီးတွေကတော့ အဲဒီလိုထုံးစံရှိသလို တောင်းပန်ရင် တစ်ခါတလေ တပ်သားသစ်ကလေးတွေနဲ့အတူ သောက်ကြတာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်ကား ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ် နားလည်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြေစုံရပ်ပြီးလျှင် သူ့အား အရာရှိကြီးတစ်ဦးပမာ ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုလိုက်လေ၏။ (ပြင်သစ်စစ်တပ်၌ အလေးပြုပုံပြနည်းများကို ကျွန်ုပ်မှာ နားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။)

“တပ်ကြပ်ကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားပြီး စားနေတုန်းအချိန်မှာ တပ်ကြပ်ကြီးက ဒီပျော်ပွဲစားရုံကလေးထဲမှာ ဝိုင်အရက် တစ်ခွက် သောက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ချီးမြှင့်ပါလား ခင်ဗျာ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဖရန့် ၅ ပြားတန် ဒဂါးတစ်ပြားကို သူ့ဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက်၏။

“ဆယ့် ငါးမိနစ်လောက်သာ ကြာပေစေနော် ကောင်လေး”

သူသည် ဝိုင်ဆံကို လှမ်းယူပြီးလျှင် လမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ ဝိုင်အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အစားအသောက်များကို မှာယူစားသောက်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤအကြိမ်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် အရပ်သားအစာကို စားရခြင်းဖြစ်၏။ အလွန်လည်း ဆာလောင်ပြန်၊ အစားအစာများကလည်း ကောင်းပြန်ဖြစ်သဖြင့်

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် မြန်လှ၏။ ဆိုင်ကလေးမှာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ခင်းကျင်း ထားသလောက် အစားအသောက်များကလည်း ကောင်းလှပေ၏။

စားသောက်ပြီးနောက် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ အပြင်ဘက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးကို ရုတ်တရက် မတွေ့ရသဖြင့် တစ်နေရာတွင်ထိုင်ပြီးနောက် ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်ပြီးလျှင် မီးညှိ၍ သောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ကြည့်ရှု နေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းအတော်ပြည့်သွားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်လာသဖြင့် စိတ်လက်များပင် အတော်ကြည့်လင်လာခဲ့၏။ ထို သို့ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ဆေးတံကို စိမ်ဖြင့်ခဲရင်း လမ်းသွားလမ်းလာ များကို ကြည့်နေ၍ မကြာမီ လမ်းတစ်ဖက်မှ တပ်ကြပ်ကြီး ပေါက်လာလေ တော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း နေရာမှ ရုတ်ချည်းထကာ ဟန်ပါပါနှင့် အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် သူ့နံဘေးတွင် ယှဉ်လျက်လိုက်ပါသွားရလေတော့ ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူနှင့်အတူ လျှောက်သွားရင်း ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နေပူရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်စိများကြည့်ရာနေရာများ သောကြောင့်လည်းကောင်း ခေါင်းကိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ မကြာမီ ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ ခံတပ်အဟောင်းကြီးတစ်ခုစီသို့ ရောက်လာကြရာ ထို ခံတပ်၏ မျှော်စင်မှာ ရှေးအခါက မီးပြတိုက်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့၍ လေးဘက်လေး တန်တွင်လည်း ကျိုးများရှိ၏။ ခံတပ်၏ တံခါးမကြီးသို့ ရောက်အောင် ဆွဲ တံတားတစ်ခု လျှောက်သွားရ၏။

“ကံ ... တို့များရောက်လာပြီ၊ သွားပြီ ကောင်လေးရေ ... ငါသွား တော့မယ်ဟေ့ ... ကောင်လေးရေ၊ မင်းကို မာရ်နတ်က စောင့်ရှောက်ပါစေ ကွယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အားကျမခံ သူ့အား ထိုနည်းအတိုင်းဖြစ်ရန် ဆုတောင်းကြောင်း အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းများကို ပြောလိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် သူက -

တံခါးပေါက်ရှိ အစောင့်တပ်ကြပ်ကြီးအား -

“တပ်သားသစ်နယ်ခြားစစ်တပ်ရွှန်စမစ် သနားစရာကောင်လေး”

ဟုသာ ပြောပြီးလျှင် လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

“ကံ ... ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့” ဟု ထိုအခါ ခံတပ်စောင့် တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အကျဉ်းထောင်နှင့် တူလှသော အုတ်တိုက် စကြိုများတစ်လျှောက် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုစင်ကြိုများမှာ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေပြီးလျှင် မြို့များပင် တက်နေဟန်ရှိ၍ လိုအပ်သံပါကာ စိတ်

ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ သူသည် တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး နောက်တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ လက်မထောင်ကာ ညွှန်ပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် အထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးပိတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ပြင်သစ် စစ်တန်းများ အခန်းထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

နံရံပတ်လည်တွင် ခုတင်များ တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိ၏။ ခုန့်ရည်များလည်း ထိုမျှလောက်ပင် ရှိလေသည်။ အခန်းအလယ်တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် မီး လင်းဖိုတစ်ခုရှိ၏။ စားပွဲကြီးကို ဝိုင်းလျက်ရှိသော ခုတင်များနှင့် ခုံရည်များပေါ်၌ ကား အရပ်ဝတ် အရပ်စားများနှင့် ထိုင်နေသော လူမျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။ အဝတ် အစားများမှာ အဖိုးတန် ဝတ်ကောင်းစားလှများမှ လက်နီးစုတ်သာသာမျှသော အဝတ်အစားမျိုးအထိ အမျိုးမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် မိုက်ကယ် နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့ကိုကား မတွေ့ရပေ။ ထိုသို့ မတွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ် အပျက်ကြီး ပျက်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ဝင်သွားသောအခါ သူတို့အားလုံးပင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့် ၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့ကြည့်နေသည်ကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်များကိုသာ သတိ ထားလိုက်မိလေသည်။ အခန်းကြီးထဲတွင် အတော်ပင် နံစော်နေသည်မှာ ပြော မပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ရှိသမျှ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း အခိုင် အလုံ ပိတ်ထားသည့်ပြင် လူတိုင်းလိုလိုပင် ဆေးလိပ်များ၊ ဆေးတံများကို သောက်နေကြသဖြင့်၊ မီးခိုးများ တထောင်းထောင်းထနေသည့်အထဲတွင် မီး သွေးများ ထည့်ထားသော မီးလင်းဖိုမှာလည်း မီးခိုးများ အူ၍ထွက်နေပြန်သော ကြောင့် အသက်ပင် ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိမီ နီးရာပြတင်းပေါက် တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် အတင်းကုတ်ကပ်၍ မရမက တအားဖွင့်လိုက်လေ၏။ စားပွဲကြီးတွင် လူသုံးလေးယောက်တို့သည် ဖဲကစားလျက် ရှိကြ၏။ ထိုလူစုထဲမှ တစ်ယောက်သည် ထပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ အသိုက်ကလေးရဲ့ အနံ့အသက်ကို မကြိုက် ဘူး ထင်ပါရဲ့”

သူ့စကားမှာ မနှစ်မြို့စရာ ကောင်းလှသည့်ပြင် အနိုင်ကျင့်လိုသည့် လေသံမျိုးလည်း ပါနေ၏။

“ဟင့်အင်း မကြိုက်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အသေအချာ ကြည့်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ခင်ဗျားလည်းပဲ ကြိုက်မယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာများ လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ဒီပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားချင်တယ် ဟုတ်စ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ အတော်သားပဲ”

“ကဲ ... ကျွန်တော်က ဝိတ်ထားချင်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်လည်း လာဝိတ်လေ”

“နို့ပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ဝိတ်ထားစေချင်တယ် ဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင် ... အရင်းကြီးပဲဗျ။ လူများစုက ဒီလိုမကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်တွေ ရှူပြီး ဒုက္ခအဖြစ် ခံမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့သဘောပေါ့။ သူတို့မှာ ဒီလိုလုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိနေတာပဲ”

“လာပါကွာ ... စကားရှည်မနေစမ်းပါနဲ့။ တိတ်စမ်းပါ နှာခေါင်းကြီးရယ်” ဟု ဖဲကစားနေသည့်အထဲမှ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ၊ ထိုသူလည်း တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ပြန်၍လှည့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်နှင့် အနီးဆုံး ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် နေသားတကျ ထိုင်လိုက်ပြီးသော် ဦးထုပ်ကို ကောက်ရိုးသွတ်ထားသည့် ခေါင်းအုံး ခပ်ညစ်ညစ် တစ်လုံးပေါ်တွင် ပစ်တင်လိုက်လေသည်။ နောက်ထပ် မည်ကဲ့သို့ လူမျိုးများတွေ့ရဦးမည် မပြောတတ်ပေ။

“မျက်နှာကြက်ကိုကော မြှင့်ချင်သေးသလား”

ကျွန်ုပ် နောက်မှ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို မေးသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှည့်၍မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဤသို့ကြည့်ပြီးမှ -

“ဟင့်အင်း၊ မလိုပါဘူး” ကျွန်ုပ်အား လာ၍မေးသူကို စေ့စေ့ဝပ်စပ်

ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုသူသည် တစ်ဖက်ရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အခန့်သားလှ၍နေ၏။ လူသေးသေး ညက်ညက်ပင်ဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ပြောင်စင်အောင် ရိပ်ထား၏။ နှာခေါင်းပေါ်၍ မေးရိုးထွက်၏။ သူ၏ပါးစပ်များမှ သံမဏိညှပ်ကြီးနှင့်တူပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် စိတ်ခိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။ သူ၏မျက်လုံးများကား မွဲပြာပြာ အရောင် ရှိပြီးလျှင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်တတ်၏။ ကောက်ရိုးရောင် ဆံပင်များကို တိုတိုညှပ်ထားရာ၊ ဝါကြန့်ကြန့်အရောင်ရှိသော မျက်နှာနှင့် အတော်ပင် ဟပ်မိနေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကြမ်းလှကြမ်း လူစားမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်နေပေတော့သည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား စဉ်းစားသကဲ့သို့ စိုက်၍ ကြည့်နေရာ၊ ကျွန်ုပ်က - “ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ် မဟုတ်ရင် ဘာလူမျိုးဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပန်းရောင်နဲ့ အဖြူက ကမ္ဘာကြီးကို ဝိုင်သတဲ့။ ‘ဟ ... ဒီအကောင်ပုကလေး ဘယ်သူပါလိမ့်။ ငါ သူ့ကို မသိဘူး ထင်ပါရဲ့’ အဲဒါက လူကြွားတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံ ... ‘ငါ လာပြီဟေ့ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး ဖွင့်လိုက်’ အဲဒါက အင်္ဂလိပ်ရဲ့ လေသံ။ ကဲ ... ကျုပ် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်မောလိုက်ရ၏။ နောက် ... ကျွန်ုပ်က -

“ခင်ဗျားကော ... အမေရိကန် မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ရမလဲ ‘တကယ်ပါ သူစိမ်းရဲ့’ ကမ္ဘာကြီး ဘယ်သူ ဝိုင်ဝိုင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း အတော်ကို မုန်းတယ်။ ကမ္ဘာရာစေးနဲ့ ငှက်မွေး၊ ကြယ်တွေနဲ့ အစင်းတွေ ... ‘ငါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တိုင်းပြည်က လာတယ်။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတာထက်တောင် တော်ပါသေးကလား’ အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ဖော်နေတာ စိတ်မသက်သာစရာကြီးပဲ”

အမေရိကန်သည် ပြုံးလိုက်၏။ (သူ ရယ်သည်ကို မည်သည့်အခါမျှ မတွေ့ရချေ။) ထို့နောက် သူသည် အခြားတစ်ဖက်ရှိ ခုတင်ဆီသို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဗိုးရေ ... ဟောဒီမှာ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် တို့များ တိုင်းပြည်ကို မကောင်းပြောနေတယ်ဟေ့။ လူကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲကွ ... ဒီလိုပြောတာ မဆိုးဘူးလားကွာ”

ကိုယ်ကာယ အတော်ကြီးမားသော လူတစ်ယောက်သည် မျက်နှာကြက်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေရာ၊ ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဝါးနေရာမှ အဝါးရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ညည်းညူလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း မိန်းမော၍ သွားလေ၏။

“ဟာ ... ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားတာလဲ ... ခင်ဗျား ကျုပ် သူငယ်ချင်းကို သတ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်။ ဒီလူက နှလုံးအားနည်းတယ်ဗျ။ ခေါင်းကသာပြီး အားနည်းသေးတယ် ... မဟုတ်လားကွာ ဗိုး”

ဤသို့ ပြောရင်း သူ့သူငယ်ချင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ သူ့သူငယ်ချင်းမှာ ပြန်၍ သတိရလာပြီးလျှင် ယခင်ကအတိုင်း ဆေးရွက်ကြီးသို့မဟုတ် ကပ်စေးနဲကို ဝါးမြဲတိုင်း ဝါးလျက်ရှိပြန်လေသည်။

သူသည် အတော်ပင် ကိုယ်ကာယ ကြီးမား၍ အိပ်နေလျက်ပင် အရပ် ၇ ပေ၊ ဗျက် ၄ ပေ၊ ကိုယ်လုံး အထူ ၂ ပေခန့်ရှိ၏။ မျက်နှာမှာ လူညက်ကလေးနှင့် များစွာတူပြီးလျှင် နှာတံပေါ်ပေါ် မေးရိုးထွက်ထွက် ပါးစပ်စေ့စေ့နှင့် သားရေကဲ့သို့ ပြောင်ချောချော မျက်နှာရှိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ဗွဲပြာပြာအရောင်ရှိသော်လည်း လူညက်ကလေး၏ မျက်လုံးရောင်ထက် အတန်ငယ် ရင့်၏။ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်၍ နေပြီးလျှင် ပိုးကဲ့သို့ နူးညံ့၍ အရောင်တောက်လျက်ရှိ၏။ အတော်ကြမ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်ရှိ၍ ရန်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သူတစ်ယောက်ပေတည်း။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ထိုသူမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ အမှန်သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အား အတော်သဘောကျ၍ နေမိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် စိတ်ခွ၍ နေလေမည်လော မသိရပေ။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား စိတ်ပျော်ရွှင်စေဟန်ရှိ၏။ ထိုအခါ လူညက်က လူထွားကြီးအား -

“ဟေ့ ... မင်းဘာမှ မသွင်းရသေးလို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောနေတယ်ကွ ဟင့်”

ထိုအခါ ‘ဟင့်’ အခေါ်ခံရသူ လူထွားကြီးက -

“ဒီကနေ့ ငါဘာမှ မသွင်းရသေးပါဘူး မက်ဒီရယ်၊ ပိုးကောင်ကလေး တစ်ကောင်မှ မသွင်းရသေးပါဘူးကွယ် ... ဟုတ်တယ် ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး သူစိမ်းရယ်။ တကယ့်ကို မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... ငါဟာ အခုနေ့များ ဆင်တစ်ကောင်လုံး မျိုရတောင်မှ မဖြိုပါဘူး”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အကြောင်းသားကြည့်၍ နေမိတော့၏။ သူတို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်ရသည်မှာ အားအင်မရှိသကဲ့သို့ အကယ်ပင် ကြိုလိုမျှတော့ နေပြီးလျှင် မျက်တွင်းများလည်း ကျလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် လွန်ခဲ့သည့်တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်က ထမင်းတစ်နပ်ငတ်ရုံနှင့် အတော်ကြီး ခံလိုက်ရ၏။ ထို့ပြင် အစာဆာလောင်နေသူများမှာ စိတ်ဆတ်တတ်သဖြင့် သူတို့အား အကယ်၍ ကျွေးမွေးချင်သည့်တိုင်အောင် အထအန မကောက်စေရန် ပြုမူပြောဆိုဖို့လို၏။ သို့မဟုတ်က စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်၍သွားတတ်လေသည်။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေတို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ခုခုလိုက်စားကြပါလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေလည်း မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... လာကြဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် ‘ဟင့်’ သည် ပါးစပ်မှ ‘အားခန့် အော်လိုက်ပြီးလျှင်၊ နှစ်ယောက်သား တစ်ပြိုင်နက် ထလိုက်ကြ၏။ သူသည် လက်ကို ကမ်းကာ ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေရာ၊ သူ၏ လက်ပါးကြီးမှာ ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ လက်ထဲတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် အရပ်သား တစ်ယောက်သည် တံခါးပေါက်ဆီမှ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လျှောက်လာလေ၏။ သူအား ကျွန်ုပ်သည် စစ်တန်းလျား အခန်းထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ သူဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင်ဝတ်စုံနွမ်းနွမ်း၊ ကတ္တီပါဦးထုပ်၊ အပေါက်ပေါက် အပြင် ဖြစ်နေသော ဖိနပ်တို့မှာ သူနှင့် လုံးလုံး အဆင်မပြေချေ။ သို့နှင့်ပင် သူသည် စစ်သားနှင့်သာတူနေ၏။ ဤသို့ထင်လိုက်ခြင်းမှာ စစ်သားတစ်ဦးကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်၊ ကြေးနီရောင်ကဲ့သို့ ညိုမည်းမည်းဖြစ်နေသော သူ၏ အသား၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော သူ၏မျက်နှာ၊ လှေကျင့်ထားဟန်ဖြင့် စနစ်ကျလှသော သူ၏ဟန်ပန်အမူအရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော လေသံ စသည်တို့ကြောင့်သာ ထိုသို့ထင်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ သူကား တပ်သားဟောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာပြီးနောက် မျက်နှာခပ်ချိုချို အသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့် -

“နယ်ခြားစစ်တပ်က တပ်သားသစ်တွေ ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ဟုတ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် စစ်တပ်ရဲ့ သတင်းကလေး ဘာကလေးများ အရက်တစ်ပုလင်းလောက်နဲ့ လဲကြပါလားခင်ဗျာ”

သူသည် ဤသို့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ မေးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြုံးလိုက်လေ၏။ သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လှလေသည်။

“အို ... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လာသောက်ရင်တော့ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဖရန့်နှစ်ပြားတန် ဒဂါးတစ်ပြားကို ကောင်တာပေါ်၌ တင်ထားလိုက်လေ၏။ သို့သော် ထိုပိုက်ဆံမှာ ကောင်တာ၏နောက်မှ အရောင်းသမား လူဝကလေးအား လဲလှယ်ရန် ကျွန်ုပ်က

ပေးလိုက်သည်ကိုသူ့အား ပေးသည်ထင်၍လောမသိ ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ရဲဘော် ... ဝိသပါပေတယ်ဗျာ။ တပ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဟောဒီမှာ ပုလင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

ထိုသူစိမ်းသည် ဤသို့ ပြောရင်း ဒဂါးကို လက်ထဲတွင် တော့၍ မြောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... အခု ခင်ဗျားတို့ သိချင်တာ ကျွန်ုပ်ကို မေးပေတော့”

သို့ပြောဆိုကာ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အား ဦးညွှတ်၍ အလေးပြုလိုက်လေ၏။ သူကား အကယ်ပင် ပညာတတ်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကား မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်လည်း သူ့အား ရောက်တတ်ရာရာ မေးမြန်းလျက်ရှိရာ၊ သူ့ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့သိလို၍ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသုံးဝင်မည့် အချက်အလက်ကလေးများ အတော်ပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရ၏။ သိရသလောက်လည်း စိတ်ရှုပ်စရာ သတင်းဆိုးများကို ကြားရ၏။ သူ့အား ပုလိပ်ဘက်မှ မည်သည့်အမည်နှင့် သိရှိနေသည်ကို မပြောသော်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းများက သူ့အား ‘ဖရန်ဆစ်စ်ကို ဖော်လဒန်’ ဟု ခေါ်ကြောင်း သူ့စကားများအရ သိရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား နှစ်နှစ်ကာကာ မနှစ်သက်လှချေ။ သို့သော် သူ၏အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ မိတ်သက်ဟာတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အတော်ပင် အသုံးဝင်ရန် အကြောင်းရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် စတူးဟင်းနှင့်ပေါင်မုန့်ကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကွက်လပ်တွင် စုရုံးရန် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသော လူသစ်များ အားလုံး၏ အမည်စာရင်းများကို ခေါ်၏။ ထို့နောက် လေးယောက်စီ စီတန်းစေပြီးသော် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ၊ သင်္ဘောဆိပ်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်း အသင့် ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်စေ၏။ နေရာကျဉ်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျွဲနွားများပမာ ပြတ်သိပ်ကာ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်နေကြလေသည်။ သင်္ဘောမထွက်မီ ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါမည့် တပ်ကြပ်ကြီးက -

“မင်းတို့ နေရထိုင်ရတာ ကျဉ်းကြပ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ရင်၊ သမုဒ္ဒရာကြီးကို မင်းတို့ ကြိုက်သလို သုံးနိုင်တယ်ဟေ့” ဟု ငေါ့လိုက်သေး၏။

ထိုနေ့တွင် လှိုင်းလေ အတော်ပြိုင်သက်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အာဖရိကတိုက်ဘက်သို့ အရောက် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ ကမ်းပါးကျောက်ဆောင်ကြီးများကို တွေ့ရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းကလေးတစ်ခုရှိသော တံတားတွင် ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်လေတော့၏။ နောက်မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘အိုရန်မြို့ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း’ သိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား တန်းစီစေပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ဆောင်ရန် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသောတပ်ကြပ်ကြီးသို့ တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးလိုက်၏။

အသစ်ဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးသည် နောက်တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့အား နာမည်စာရင်း ခေါ်ပြန်လေသည်။ နာမည်စာရင်းခေါ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား လေးယောက်တန်းစီပုံစံနည်း၊ နှစ်ယောက်တန်းစီပုံစံနည်းနှင့်တကွ ညာလှည့်ဘယ်လှည့် စသည်တို့ကို တတ် မတတ် လက်တွေ့စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ကျွန်ုပ်တို့ စနစ်တကျ မှန်ကန်စွာလုပ်တတ်ကြောင်း သိရသောအခါ ကမ်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥရောပဆန်ဆန် ထိုမြို့ကလေး၏ သန်ရှင်းကျယ်ပြန့်လှသော လမ်းများတစ်လျှောက် လျှောက်သွားစဉ် “အင်း ... ငါတော့ အာဖရိကတိုက် ရောက်နေပြီ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုမိလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အမိုးပြန့်အိမ်ကလေး အစီအရီတည်ရှိနေသော လမ်းတစ်လျှောက် ဆက်လက်ချီတက်ကာ ကွက်လပ်ကြီးများကို ဖြတ်သွားစဉ် အဝတ်အစား မလုံတလုံရှိသော နီဂရီးခေါ် ကပ္ပလီလူမျိုးများ၊ အာရပ်များ၊ ပြင်သစ်စစ်သားများ၊ ဥရောပတိုက်သား၊ အရပ်သားများ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော အရာရှိများနှင့် မင်းကတော်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တနေ့တစောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသို့ လမ်းကြီးလမ်းကျယ်များနှင့် လမ်းသိမ်လမ်းမြွှာကလေးများ တလျှောက် ချီတက်ခဲ့ပြီးနောက် မြို့မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် သဲကန္တာရကြီးကို တွေ့မြင်ရလေပြီး နောက်တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီခန့်မျှ သဲကန္တာရထဲတွင် ဖောက်လုပ်ထားသည့် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်လှသော လမ်းတစ်လျှောက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ တက်ချည်

ဆင်းချည် လမ်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချိုတက်ခဲ့ရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ် သို့ ရောက်သောအခါ အရပ်ဆိုးဆိုးနှင့် အတော်ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော အဆောက်အဦတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ။ ၎င်းမှာ ဖော်လဒီနီ၏ ပြောစကားအရ ကျွန်ုပ်တို့ ယခု အရောက်သွားရမည့် 'စိန့်သရက်ဆီ' ခံတပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ မကြာမီ ခံတပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခံတပ်တွင်းရှိ ကွက် လပ်ထဲသို့ ချိုတက်သွားကြရကုန်၏။ ။ ထိုနေရာတွင် လက်အောက်အရာရှိ တစ် ဦးက ကျွန်ုပ်တို့၏ နာမည်စာရင်းကို ခေါ်ပြန်လေသည်။ ။ အလုံးစုံမှန်ကန်၍ စုံစုံညီညီရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ တပ်ဖြုတ်ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်ကြပ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ပြောလေ ၏။ ။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်တန်းလျား အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ် ဆောင်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်တွင် ဖော်လဒီနီနှင့် 'ဂလော့' ဆိုသူ ဂျာမန်လူ မျိုးတစ်ယောက်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ။ သို့နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးနောက်မှ အတွင်းသို့ဝင်၍ လိုက်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်ကြားနေကျအသံဖြင့် -

"တတိယ ဓားပြ ဝင်လာစေ" ဟု ပြောလိုက်သံကို ကြားရလေသည်။ ။ ထိုအသံမှာ ဒစ်ဂဗီ၏ အသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတစ်ယောက်သားမှာ ခုံရည်တစ်ခုပေါ်တွင် ယှဉ် လျက်သား ထိုင်နေကြပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင် လက်လျှို့ကာ ဆေးတံများကို ခဲ လျက်ရှိကြလေ၏။ ။ သူတို့၏ မျက်နှာများကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြဟန် တူလေသည်။ ။

မိုက်ကယ် က -

"အလိုဘုရားသခင်၊ မင်းသိပ်မိုက်တဲ့ အရူးပဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ ငဲ့ညီရာ ... ကျွန်တော်တို့ ဘုရားသခင် ကယ်မပါစေဗျာ"

ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ကို မြင်လျှင် နှုတ်ဖြင့် တစ်ခုတစ်ရာ မပြောနိုင် သဲ တစ်ခါတည်း လှမ်း၍ ဖက်လိုက်လေ၏။ ။

ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ကယ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှမ်းနေစဉ် ဒစ်ဂဗီက ကျွန်ုပ်၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလှုပ်ကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ၏။ ။ သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေစဉ် မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ယမ်းလိုက် ပြီးနောက် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား သူတို့၏ ဘုံခုတင်ကြီး (ပေ ၂၀ ရှည်၍ ၆ ပေ ကျယ်၏) ပေါ်သို့ဆွဲယူကာ တွန်းလှဲလိုက်ကြလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း ရုတ်တရက် ဖက်လှဲလိုက်ရာ သုံးယောက်သားတို့မှာ ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် လုံး ထွေးကျသွားလေ၏။ ။ ထိုသို့ သုံးယောက်သား အတန်ကြာအောင် ထွေးလုံး သတ်ပုတ်ကြပြီးနောက်မှ အတော် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို အားလုံးကပင် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေ သည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ။

ဗတ်ဒီ -

"ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့ ခုကတည်းက တိုက်နေကြပြီ ... တို့ ဝိုင်းချကြရအောင်လား ခိုးရေ"

ဟင့် -

"ဇွေးကိုက်ပွဲဟေ့ ... တယ်ကောင်းကွာ။ ဟ ... ကောင်လေးရ နား ရွက်ကို ခဲပါဟ"

အလွဲသုံးစားလုပ်မှုကြောင့် စစ်တပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရသော 'ဗုတ်' ဆိုသူ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကမူ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ကာ -

"ဟင့် ... အင်္ဂလိပ် အရူးတွေ ... လူယဉ်ကျေးတွေက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တွေ့တဲ့အခါ ဖက်ကြယက်ကြ လုပ်တယ်။ သူတို့ကတော့ ရန်ဖြစ်ကြတယ် ... တယ်ကောင်းကွာ"

ဖော်လဒီနီကား မည်သို့မျှ မပြောဘဲ တွေ့စေဦးစားလျက်ရှိရာမှ 'တတိယ ဓားပြတဲ့' ဟု နှုတ်က တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောကာ ထိုစကား မှာ မည်သို့အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကို မေးလိုသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးချိုကာ ဂျာမန် လူမျိုး 'ပလော့' အား ကြည့်လိုက်လေသည်။ ။

ကျွန်ုပ် -

"ဦးနဲ့ ဒစ်ရေ ... ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုင်းပြည်က လူ ဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဟင်နဲ့ ဗက်ဒီကို မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါရစေကွာ။ ဟောဒီ မှာက ကျွန်တော်အစ်ကိုတွေ အကြီးက မိုက်ကယ်၊ အလတ်က ဒစ်ဂဗီ"

မိုက်ကယ်နှင့်ဒစ်ဂဗီတို့က ရယ်မောပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်း လိုက်ကြ၏။ ။

ဒစ်ဂဗီ -

"အမေရိကန်တွေ ထင်ပါရဲ့"

ဟင့်နှင့် ဗတ်ဒီတို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း "ကဲ ... လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ကြရအောင်"

ထို့နောက် လေးဦးသားတို့သည် အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြလေ၏။ ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က 'ဖရန်ဆစ်စ်ကို ဖော်လဒီနီ' ဘက်သို့ လှည့်၍-

"မစ္စတာ ဖရန်ဆစ်စ်ကို ဖော်လဒီနီ ... ဟောဒီက ကျွန်တော်အစ်ကို တွေပါပဲ"

ဖော်လဒီနီ က -

“ကျွန်တော်တော့ ဝိုင်အရက်သာ လိုတယ်ထင်တယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့များ စားပြည့်အစ်ကို သုံးယောက်ဆိုမိကြပြီလို့ ဆိုတာကိုဗျ”

မိုက်ကယ်သည် ‘မတ်ဒီ’ နှင့် ‘ဟင့်’ တို့အားလည်း ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပြီးနောက် လူစုကလေးကို ဖော်လဒနီက ခေါင်းဆောင်၍ ခေါ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာ အနည်းအကျဉ်းသာ သောက်ပြီးလျှင် အခြားသူများ အားရပါးရသောက်သည်ကိုသာ ကြည့်ရှု၍ နေကြလေသည်။ မိုက်ကယ်က ကုန်ကျသမျှကို ‘တကာခံ’ ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ကား တပ်သားဟောင်းများနှင့် ရောနှောမိလေပြီ။ တပ်သားဟောင်းများသည်ကား ထိုနေရာတွင် အမြဲစခန်းချနေသူများဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုသူများထံမှလည်းကောင်း၊ ဖော်လဒီနီထံမှလည်းကောင်း ပြင်သစ်နယ်ခြားစစ်တပ်၏ အသည်းထိတ်စရာ အဖြစ်အပျက်များ၊ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော စွန့်စားမှုများကို ကြားသိခဲ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ပြောပြရာ၌ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဟုတ်မှန်ကြောင်းကိုလည်း ကျိန်တွယ်၍ပင် ပြောပြကြ၏။

တစ်နေ့၌ ‘ကင်တင်း’ ခေါ် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပျော်ပွဲရုံကလေးမှ ထွက်လာစဉ် ဒစ်ဂဗီက -

“တို့တစ်တွေ ငယ်ငယ်က စာမေးပွဲအတွက် ပါးစပ်ဖြိုး စာစာစာ အော်ကျက်ရတာမျိုးတွေ၊ ပညာညာဏ် တိုးပွားဖို့ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းလာဖို့ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းဖို့ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေကို ထားတဲ့ ကျောင်းကို ဝင်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွယံ ကောင်လေးရဲ့”

ကျွန်ုပ်က -

“အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်သားတွေအတွက်တော့ ထူးထူးခြားခြားကို ကောင်းတဲ့ ကျောင်းနဲ့ တူပုံပေါ်တယ်”

နောင်အခါတွင် ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်တန်းလျားအခန်းထဲသို့ စကားတပြောပြောနှင့် ဝင်ခဲ့ကြစဉ် မိုက်ကယ်က -

“တို့များ အခု တွေ့ကြုံနေရတာတွေဟာ နောက်တွေ့ရမှာတွေရဲ့ ရှေ့ပြေးနမူနာ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရတာပဲဟေ့”

အခန်းမှာ မှောင်လည်းမှောင်၊ ညစ်လည်းညစ်ပတ်လှသဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပေ၏။ အခန်းတစ်နေရာတွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် သုံ့ခတင်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ကုတင်မှာ ပျဉ်တစ်ချပ်တည်းနှင့် ပြုလုပ်ထား၏။ အခန်းမရှိ၊ မွေ့ယာမရှိနှင့် လူဆယ်ယောက်ထက် မနည်း

ဘေးချင်းယှဉ်၍ အိပ်နိုင်၏။ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်၌ကား မည်းညစ်နေသော စောင်ညိုကြီးများ စုပုံလျက်ရှိပြီးလျှင် ခုံရှည်နှစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရမည့် ဤခန်းဝါကို အကျဉ်းထောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အကျဉ်းထောင်ကပင် ရှက်၍ နေမည်လော မပြောတတ်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ညစာမှာ စားနေကျ စတူးဟင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖော်လဒနီ ပြောပြချက်အရဆိုသော် အာဖရိကတွင် တပ်သားတစ်ယောက်၏ နေ့စဉ် ‘ရာရှင်’ မှာ အမဲသား တစ်ပေါင်၊ စတူးဟင်း ချက်ရန်အတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် သုံးပြားဖိုး၊ ပေါင်မုန့်တစ်ပေါင်ခွဲ၊ ကော်ဖီပေါင်ဝက်နှင့် သကြား တစ်အောင်စတို့သာ ဖြစ်၏။ မည်သည့်အခါမျှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဟု သိရ၏။ ထိုရာရှင်မှာ အာဟာရ ဖြည့်တင်းရေးအတွက် လုံလောက်သည် မှန်သော်လည်း နေ့တိုင်း စားရလွန်းသဖြင့် ငြီးစော်နံ့တတ်သည်ဟုလည်း ပြောပြသေးလေသည်။ ငြီးစော်နံ့လာတတ်သည်ဟူသော အချက်ကိုကား ယခုပင်လျှင် ကျွန်ုပ် လက်တွေ့ ယုံကြည်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ညစာ စားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ရန်မရှိသည့်ပြင် ခံတပ်အပြင်သို့လည်း မထွက်ရသဖြင့် ‘ကင်တင်း’ ဆီသို့သာ ခြေဦးလှည့်ရပြန်ပြီးလျှင် တစ်ညနေလုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရ၏။ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဟင့်နှင့် မတ်ဒီတို့ကို နှစ်သက်လာပုံရသဖြင့် အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ဟင့်နှင့်မတ်ဒီတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ပြန်၍ ခင်မင်လာသည်ကို သိသိသာသာကြားပင် တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေ့ ညနေတွင် ဒစ်ဂဗီက ‘တကာ’ ခံခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ စားလားသောက်လား စကားပြောလားနှင့် အတော်ပင် စိတ်ပျော်လက်ပျော် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်သုတ်တည်းကျသော လူသစ်များထံမှသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုများနှင့် တစ်သုတ်တည်းကျသော လူသစ်များထံမှသော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကလွဲ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာဟူ၍ မတွေ့ခဲ့ရချေ။ သူတို့အထဲတွင် ပြင်သစ်၊ ဗယ်လဂျီယံ၊ ဂျာမနီ (အထူးသဖြင့် အားလဆားနှင့် လောရီနိုးနယ်) ဝီနီ၊ ဩစတြီးယားနှင့် ဆွစ်ဇာလန်များမှ အဆင်းရဲဆုံး လူတန်းစားများ အတော်စုံစုံလင်လင်ပါဝင်၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလုပ်ကြမ်းသမားများ လက်မှုပညာသည်များ၊ စစ်သားများ၊ သတင်းစာ ရောင်းသူများ၊ ဆိုင်များတွင် တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ကိုင်ပေးရသူများနှင့် မြို့များရှိ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များတွင် တွေ့ရတတ်သော လူတန်းစားမျိုးများ ဖြစ်ဟန်တူ၍ အသက်အရွယ်များမှာလည်း အစားစားပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် လူဆိုးသူဆိုးများနှင့်ကား အနည်းငယ်မျှ မတူ

ချေ။ ၎င်းတို့အနက် နှစ်ယောက်သုံးယောက်မှာ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထား၍ အပြောအဆိုမှာလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချေချောင် ရှိလှ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်အထင် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် ပြင်သစ် သို့မဟုတ် ဘယ်လဂျီယံ စစ်တပ်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟုပင် တတ်အပ် ထင်လိုက်မိ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုသူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်လေသံများ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပြီးလျှင် အဝတ်အစားကိုလည်း ဂရု တစိုက် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပညာတတ်ပုံရ၍ အမူအရာများမှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း ၏။ သူ၏အမည်ကိုလည်း 'စိန်အင်ဒရီ' ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်နှင့် တပူးတွဲတွဲရှိနေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့အား အတော်ခင်မင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးချင်း တူညီသည်ထက် အလေ့အကျင့်ချင်း၊ အကြိုက်ချင်း၊ ထုံးစံချင်း၊ အမြင်ချင်း တူညီမှုက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပိုမိုခင်မင် ရင်းနှီးစေသည်အချက်ကို အထူးသတိပြုမိခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေးတွင် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်၍ မျိုးရိုးချင်း မတူသူ အချင်းချင်းသည် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့် မျိုးရိုးတူအချင်းချင်းထက် ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီး လွယ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘူတာရုံသို့ ချီတက်သွား ကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် စိန်အင်ဒရီတို့သည် မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့၏ နောက်တွင်ရှိ လျက်၊ ဇော်လဒနီနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သည့် ဆွစ်လူမျိုး မာရစ်ဆိုသူ တို့က မိုက်ကယ်၊ ဒစ်ဂဗီနှင့် ယှဉ်၍ လျှောက်နေရသော ဟင့်နှင့် ဗတ်ဒီတို့ နောက်တွင် ရှိနေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်စီ၊ တန်းစီရသော အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စိန်အင်ဒရီတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစ်ကိုများနှင့်တစ်စုဖြစ်နေပြီး လျှင် ဟင့်၊ ဗတ်ဒီ၊ ဇော်လဒနီနှင့် မာရစ်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တွင် တစ်စုဖြစ် နေလေတော့၏။ မာရစ်မှာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူ သည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ လက်ပါးစေအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေ မြန်တော်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် နယ်အတော်နဲ့ခဲ့ရာ၊ အတွေ့ အကြုံဗဟုသုတ အတော်ရရှိခဲ့၏။ ဘာသာစကားလည်း အတော်များများ တတ်ကျွမ်းခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်ကိုလည်း ကျပန်းလုပ်ကိုင်နိုင်သူ ဖြစ်လေ သည်။ သူ့ ပြောစကားအရ သူသည် လူကြီးလူကောင်းများနှင့်သာ ပေါင်းသင်း လိုသည်ပြင် အင်္ဂလိပ်တို့ကိုလည်း သဘောကျနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်မင်နေသည်ဟုဆို၏။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပြီးလျှင် ရုပ်ရည်မှာလည်း ကျလောက်စရာ ဖြစ်လေသည်။

'ဆိုရန်' ဘူတာရုံတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တက်ရောက်စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရ သော မီးရထားမှာ မီးရထားများတွင် အစုတ်ဆုံး အနံ့ချာဆုံးနှင့် အနှေးကွေး ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ အနောက် ဘယ်လဂျီယံ မီးရထားကုမ္ပဏီ၏ စံပြဖြစ်သော ထိုမီးရထားသည် ဆိုရန်မှ 'ဆီဒီဗယ်အမက်' ဘူတာသို့အရောက် တစ်နာရီလျှင် ဆယ်ပိုင်နှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ရှုမျှော်ခင်းတို့မှာ ကြည့် ၍ မငြီးစရာဖြစ်၍ ဘူတာရုံများနှင့် လူသူများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း လှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလွန်တရာ ငြီးငွေ့၍လာကြလေ၏။ ဆီဒီဗယ် အမက်သို့ ညနေစောင်းတွင် ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အား တပ်ကြပ် ကြီးတစ်ယောက်နှင့် တပ်ကြပ်များက ကြိုဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးယောက်စီ တန်းစီကာ တစ်ခုသော လမ်းကျယ်ကြီး တစ်လျှောက် ချီတက်သွားရလေရာ ဘူတာ အဝင်တွင် ခရီးသည်များအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေကြသော အရာခံခိုလ်အချို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းမကြီးမှ ထွက်ခဲ့၍ နယ်ခြားစစ်တပ် နှင့် မြင်းတပ်တို့၏ စစ်တန်းလျား အကြားမှ ဖြတ်သွားသော လမ်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြရလေ၏။

သံတံခါးကြီးများ၏ လက်ရန်းများကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ကြီးမားလှသော အဝါရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် သုံးထပ် အဆောက်အဦး ကို ကျယ်ပြန့်သော စစ်ရေးပြကွင်းကြီး၏ တစ်ဘက်တွင် တွေ့နိုင်ပေသည်။

"တို့များရဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းပေါ့" ဟု ဒစ်ဂဗီက ပြောလိုက်၏။ တံခါးပေါက်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် 'ကင်းတဲ' နှင့် အကျဉ်း ထောင်တို့ အသီးသီးရှိကြ၏။ တံခါးပေါက်ကြီးဘေးတွင် တံခါးငယ်တစ်ခုရှိ ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတံခါးမှ အတွင်းဘက်သို့ ဖိတန်းဝင်ခဲ့ရလေသည်။ ကင်းတဲအပြင်ဘက်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အစောင့်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အား မတုန်မလှုပ်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကင်းတဲမှ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ပြီး မျက်စိ မှိတ်၍ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ယမ်းလိုက်လေ၏။ မကြာမီ ယူနီဖောင်း အဖြူ ဝတ်ထား၍ ခါးတွင် အပြာစကြိုများ စည်းထားသော လူတစ်စုထွက်ပေါ်လာ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုကြပြန်လေသည်။ ထိုလူစုထဲမှ တစ် ယောက်က -

"အလို ... လူယုတ်မာ ဇော်လဒနီ၊ ပါလာပြန်ပကော ... ယုတ်မာ သလောက်လည်း တကယ့်ကို ရူးတဲ့ အကောင်ပါပဲကွာ" ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ၌ တွေ့ရသမျှသော လူအပေါင်းတွင် သတ္တိရှိခြင်းမှတစ်ပါး၊ ဖြေစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိအောင် လုံးလုံးလျားလျား ယုတ်မာဆိုးညစ်လှသည်ဟု ထင်ရသည့် လူတစ်ယောက် ပေါက်လာလေတော့၏။ သူသည် စစ်တပ်ရုံးများရှိရာမှ လာခဲ့၍ ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာထား၊ တုတ်ခိုင်လှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ မည်းကြုတ်ကြုတ်အသား၊ ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားတစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ကာယမျိုးလည်း ရှိ၏။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း လှပမည်းမှောင်၊ တောက်ပစူးရှပြီးလျှင် အကြည့်မှာလည်း ခွေးဘီလူး၏ အကြည့်မျိုးနှင့်တူလှ၏။ ပါးစပ်မှာ ခပ်ပြဲပြဲ မေးရိုးခပ်ထွက်ထွက်ရှိရကား ခွေးဘီလူး ပါးစပ်နှင့်သာ၍ပင် တူလှ၏။ ထုထဲလှသော မျက်ခုံးနှစ်ခု အကြားတွင် အရေးအကြောင်းနှစ်ခုမှာ အထင်းသား ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုသူမှာ အလံကိုင် တပ်ကြပ်ကြီး 'လီဂျွန်း' ဖြစ်၏။ အတော်ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းလေသည်။ နိုင်ငံခြားတပ်ထဲတွင် စည်းကမ်းကြီးလှသူ၊ ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ ခိုင်းစေတတ်သူ၊ သတ္တိရှိ၍ မလျှော့တန်း အင်တိုင်အားတိုက် စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်၍လည်း အဆင့်ဆင့် ရာထူးတက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ၏ အထက်အရာရှိများအတွက် သူသည် မရှိမဖြစ်သူ ဖြစ်၏။ လက်အောက်ငယ်သားများအတွက်သော်ကား ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှသာမကသေး သူ၏ လက်အောက်မှ တပ်သားများအား တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များပမာ ပြုမူရသည်ကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်သည်ဟု ဆို၏။ သူသည် တပ်သားများအား သူတို့လာခဲ့သော တိုင်းပြည်များမှ သာမန် လူတန်းစားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များသဖွယ် သဘောမထားဘဲ ဆိုးသွမ်း၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည့် ရာဇဝတ်ကောင်များသဖွယ် သဘောထားဟန်ရှိ၏။

ထိုအလံကိုင် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဖော်လဒ်နီတို့မှာ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ကား မသိ၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိနေဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ဖော်လဒ်နီအား မည်သည့်အခါမျှ အပြစ်မပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အရာခံခိုလ်တစ်ဦးသည် တပ်သားတစ်ယောက်နှင့် မည်သည့်အခါမျှ တပူးတွဲတွဲ သွားအတူလာအတူ သောက်စားနေထိုင်လေ မရှိသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ တပူးတွဲတွဲရှိနေပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကိုပင် တွေ့ရတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်သည့် လီဂျွန်း၏ လက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝကွက်၍ အပ်နှင်းခြင်းခံရလေတော့၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအား အသေအချာ ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ 'ဟာကျူလီ' အငယ်စားမျှ ကြွခိုင်တောင့်တင်းသော်လည်း အရပ်အမောင်း ပုကွကွရှိနေသည့် 'ဗတ်ဒီ' ကို မြင်သောအခါ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးနောက် 'လူတန်းမစေတဲ့ ခွေးဝဲစား' ဟု ကင်းတပ်စစ်ဗိုလ် တပ်ကြပ်ကြီးအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗတ်ဒီက ပြန်၍ "အင်း ... နို့ပေမဲ့ ယင်ထောင်တဲ့ စက္ကူပေါ်မှာ ကပ်သေနေတဲ့ ယင်ကောင်လို မင်းလို လူစားမျိုး ထက်တော့ ငါက ပိုပြီး အတွေ့အကြုံများတယ်ကွ" ဟု ပြန်၍ တွယ်လိုက်၏။

ကံကောင်းထောက်မသည်မှာ 'လီဂျွန်း' သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်ချေ။ သို့သော် သူကဲ့သို့ အရာရှိကြီးတစ်ဦးအား ဘာမှမဟုတ်သည့် တပ်သားသစ် အစုတ်အနုတ်ကလေးတစ်ယောက်က ပြန်ပြောနေသည် ဟူ၍ကား သိလိုက်ဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် 'လီဂျွန်း' သည် ခွေးဟိန်းသကဲ့သို့ အသံအောကြီးနှင့် -

"တိတ်စမ်း ... ခွေးကောင် ... နင့်ပါးစပ်ပေါက်ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖွင့်ရဲရင် ဖွင့်စမ်း။ တစ်ခါတည်း တစ်လလောက်ကို မဖွင့်နိုင်အောင် ငါဖိနပ်နဲ့ နင်းပိတ်လိုက်မယ်။ ဟင်း ... ပြန်ပြောစမ်းလေ ... ခွေးမျိုး တစ်ခါတည်း ပိတ်ကန်လိုက်လို့ သွား တစ်ပြိုင်လုံး ဝမ်းထဲ ကျကုန်မယ်။ ဘာမှတ်သလဲ"

ဗတ်ဒီသည် သူပြောနေသည်ကို တစ်ခွန်းမျှ နားမလည်လိုက်ပေ။ လီဂျွန်းနှာခေါင်း ရှုံ့သည်ကို မြင်လိုက်၍ ခွေးဟိန်းသံနှင့် တူသော အသံကိုသာ ကြားလိုက်ရ၏။ သို့နှင့်လည်း နားမလည်သည့်အလိုက် အသာမနေဘဲ ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ၊ ယခုကဲ့သို့ ကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံရလေသည်။ အရည်ဝပြီး စစ်သားဖြစ်သည့် 'သတ်' ပြုလုပ်ကာ ငြိမ်၍နေလိုက်ရတော့၏။ သို့သော် ... အပြစ်ကိုကား ကျူးလွန်မိပြီဖြစ်၍ လီဂျွန်း၏ အပြေးကို ခံရလေပြီ၊ ထိုတွင်မျှမကသေး ဗတ်ဒီ၏ သူငယ်ချင်းများသည်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများ၏ သူငယ်ချင်းများသည်လည်းကောင်း တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပင် အပြေးခံကြရလေကုန်ပြီ။

သို့သော် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် မျက်ထောင့်ကြီး နီနေသော အလံကိုင် တပ်ကြပ်ကြီး 'လီဂျွန်း' သည် ဖော်လဒ်နီကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏ ဒေါသမှာ တန်ခဏ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ စကားမပြောချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂျက်ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား ကြည့်ပုံမှာလည်း သဘောကျပုံမပေါ်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူခိုးတွေ ... နင်တို့လက်ပြကြစမ်း”

သူသည် နားညှိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်များကို ကြည့်ပြီးနောက် -

“ဘုရားရှေးရစေရဲ့ ... နင်တို့ လက်တွေ ကြမ်းလာအောင် လုပ်ပြလိုက်မယ်။ နင်တို့တစ်သက်လုံး အလုပ်လုပ်မစားခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နင်တို့ မသေခင် နင်တို့ လက်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့။ တစ်ခါတည်းကို ထောင်ထဲသွားနေရတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့ နောင်တရလာအောင်ကို လုပ်ပြလိုက်မယ်”

သူသည် ‘ဟင့်’ ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“နင်ကတော့ အရည်ယိုအောင်ကို ပျင်းတဲ့အကောင်ပဲ။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်လာအောင် ငါလုပ်ပေးမယ် နားလည်လား”

“တကယ်ပဲလား ... ဗိုး” ဟင့်သည် ဘာပြောလိုက်သည်ကို နားမလည်သော်လည်း ဤသို့ပြန်ပြောမှ ယဉ်ကျေးသည် ယူဆသဖြင့် ဤသို့ပင် ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လီဂျွန်းက -

“တိတ်စမ်း ... သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်လွဲကျော်လို အကောင်ကြီးကိုင်း ... နောက်ထပ်ပြီး တစ်ခွန်းလောက် ပြောကြည့်စမ်း၊ နင့်ခြေရာ လက်ရာ တစ်ပတ်လောက် နောက်ပြန်တုတ်ထားလိုက်မယ်။ ဘုရားရှေးရစေရဲ့၊ တစ်သက်လုံး ကျိုးနေအောင်ကို လုပ်ပြလိုက်မယ် ... နားလည်လား၊ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ စကားပြောတဲ့ ကုလားအုပ်ကြီး”

ဟင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ‘တိတ်တိတ်နေ ... ထောင်တန်သည်’ ဆိုသော စကားပုံကို နားလည်သွားတော့၏။

ဤသို့ သူ့အား တပ်သားသစ်အားလုံးက အထင်ကြီးကာ ကြောက်ရွံ့လာအောင် ပြုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တပ်ခွဲအမှတ် (၇) သို့ ဝင်ရမည့် အကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ရုတ်ချည်းပင် ‘သတိ’ လေးယောက်စီညာတိုး ‘လေးယောက်စီ တန်းစီ’ ဟုအော်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အနက် မည်သူမှားသည်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှာဖွေကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်သည့် အနိပ်အရောင်များလည်း သန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တပ်သားသစ် အားလုံးပင် တကယ်ဝါရင့်ပြီး စစ်သားကြီးများပမာ အမိန့်ပေးသမျှ မမှားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ်စကား နားလည်သူများကလည်း ချက်ချင်း ‘သတိ’ လုပ်လိုက်ပြီးလျှင် စက်များသဖွယ် တိတိကျကျ လုပ်ကြလေသည်။ ပြင်သစ်စကား နားမလည်သူများကမူ နားလည်သူများ လုပ်သကဲ့သို့ အတိအကျ လိုက်၍ လုပ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စစ်သားသစ်ဘဝကို အပြေခံရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ခိုင်းစေသမျှ မည်သည့် အလုပ်မျိုးကိုမဆို တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ လုပ်ခဲ့သည်ချည်းသာဖြစ်၏။ သို့သော် လုပ်ရလွန်းသဖြင့် မတတ်သာသည့်အခါများတွင် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်ပေး၍ သူတစ်ပါးအား စေခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ပထမသော် အစစအရာရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်၍ နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင် သုံးဖော်မှာ မည်သည့်အရာမဆို ပျော်ပျော်ပါးပါး စွန့်စွန့်စားစားပြုလုပ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ဤအထဲမှပင် ကျွန်ုပ်သည် အိုက်ဆိုဗယ်အား အစဉ်မပြတ် သတိရလျက်ရှိ၏။ သူ၏မျက်လုံးပြာကြီးနှင့် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းများ၊ ရွှေရောင်တောက်သော ဆံပင်ကလေးများကို ပင်ပန်းစွာရှိနေသလို အတွင်းမှပင် ဖျောက်ဖျက် မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

သို့အချိန် ရှည်ကြလတ်သော်၊ စဉ်းစားရန်ပင် အချိန်မရသလောက် အလုပ်များ၍ ပျောက်ဆုံးသော နီလာကြီး အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း မေ့လျော့စပြုခဲ့၏။ နေ့အချိန်များမှာ တာရှည်သလောက် အလုပ်များဖြင့် ပြည့်နေပြီးလျှင် ညဉ့်များမှာလည်း စဉ်းစားချိန်မရလောက်အောင် တိုတောင်းလှပေ၏။ နေ့အခါတွင် ပင်ပန်းရသမျှကို ညဉ့်တွင် အတိုးချ၍ အိပ်ရ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် လုံးဝ အလုပ်မလုပ်ရဘဲ နားခွင့်ရသဖြင့် အတော်ပင် အသက်ရှူချောင်ခဲ့၏။ တပ်ထဲသို့ ရောက်ပြီးနောက် ပထမဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် မိုက်ကယ်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ငယ်စဉ်က ကစားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း စစ်ရေးစစ်ရာကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က အိုက်ဆိုဗယ်ထံသို့ ကျွန်ုပ်မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း၊ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ကဗီတို့လည်း ဘယ်မှာ ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိကြောင်း၊ သူတို့ထံသို့လည်း ကျွန်ုပ်ထံမှတစ်ဆင့် သတင်းများ ပို့နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ အိုက်ဆိုဗယ်မှာ သူ့သဘောအတိုင်း ကျွန်ုပ်မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို ပြောပြလိုက်ပြောနိုင်၏။ သို့သော် မပြောလိုလျှင် ဒစ်ကဗီနှင့် မိုက်ကယ်တို့အကြောင်းကိုပါ မပြောရန် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် အိုက်ဆိုဗယ်ထံသို့ အရီး ပက်ဝီရိုဂျာအား ပြလိုက် ပြနိုင်သည့် စာတစ်စောင်ကို ရေးလိုက်လေသည်။